

Svobodné zednářství

a jeho poměr

- 1. k náboženství vůbec a katolickému zvláště,**
- 2. k monarchickým státům a**
- 3. ku školství ve smyslu katolickém.**

Napsal

P. Vilém Sladomel,

kněz církevní.

V P R A Z E.

Tiskem a nákladem Cyrillo-Methodějské knihtiskárny (J. Zeman a spol.)
1890.

Bohatství literatur světových co do spisů, jednajících o „svobodném zednářství“, jeho původu, rozšíření, tendenci, účelu a úspěších obavy hodných, — nedostatek knih toho druhu v milém našem jazyku českém, — jakož i povinnost svatá „čeliti zlu protikladem,“ — jakož i ta příčina, že svobodné zednářství — jak už mocně patrno — rozvinulo už i u nás v Čechách strašlivou činnost svoji, jsou příčinou sepsání této knížečky.

Nevlastním si jiného než projev dobré vůle, vrcholící ve přání, by jiné, opravdu osvědčené péro veliké této povinnosti vším úsilím se chopilo a českoslovanskému lidu našemu vy-
líčilo ne z části jako tuto, nýbrž úplně onu tajemnou dílnu „zednářskou“, z níž posel potměšilý „tichý boj“ proti odvěkým řádům člověčenstva namířený:

I. na hlavu a srdce katolické církve;

II. proti monarchickému státu zaváděním republik cestou revoluční; — a

III. proti školství ve smyslu katolickém.

Vybral jsem hojně citátů najmě z tábora oposičníků, by každý poznal podvrtné snahy ne pobloudilých, ale vědomě zapřisáhlých nepřátel všeho míru a pokoje.

Bůh, zdroj věčného světla, provázej požehnáním čtoucího tyto úvahy!

PRAMENY. *)

- Dr. Otto Beuren: „Die innere Unwahrheit der Freimaurerei.“ — Mainz 1884.
- Dr. Wilhelm Emanuel, Freiherr von Ketteler, Bischof von Mainz: „Kann ein gläubiger Christ Freimaurer sein?“
- Leo Taxil (Gabriel Jogang Pagé): „Die Drei-Punkte-Brüder.“ Paderborn. 1887. (autoris. překlad.) 2 Bände.
- A. Nicolas: „Der Staat ohne Gott, das sociale Uibel unserer Tage.“
- G. M. Pachtler, S. J.: „Der Götze der Humanität.“ Freiburg im Breisgau 1875.
- G. M. Pachtler, S. J.: „Der stille Krieg der Freimaurerei gegen Thron und Altar.“ Freiburg 1873.
- Osseg: „Der Hammer der Freimaurerei am Kaiserthron der Habsburger.“
- Dr. J. Hartmann: „Humanität und Religion.“ Leiden. 1873.
- Felix Dupanloup: „Die Freimaurerei.“ (autor. překlad od C. Sickinger-a. Mainz.)
- M. de Segur: „Die Freimaurer, was sie sind, was sie thun und was sie wollen.“ (autoris. překlad) Mainz.
- Laacher-Stimmen 1874.
- Broschüre: (Interessante Enthüllungen.“ — Wien 1888.)
- Neue Weckstimmen. — Septemb.-Heft 1877.
- Neue Weckstimmen. — Mai-Heft 1882.
- Fr. Antonii Valsecchi: „De fundamentis religionis“ (autoris. překlad latinský Aloysia Guerriho — Venetiis 1770.)
- Broschüren-Cyklus 3. Jahrgang 1868. Münster.
- Broschüren-Cyklus 10. Jahrgang 1875. Münster.

*) Pisatel této knížečky byl dožádán p. správcem knihtiskárny Cyrillo-Methodějské, by překladem německých textův učinil věc širším kruhům srozumitelnější. Odtud jsou texty téměř vesměs české.

Církev úlohu, již ji Ježíš Kristus byl pověřil, vykonávala vždy co nejpečlivěji hájíc pravdu, střežíc poklady milostného učení, učíc po rozkazu božského učitele a panujíc v srdcích posvěcených. Ký div tedy, že dožila v 19 stoletích trvání svého bezeměrných útrap a nesčetných útoků? Jako nikdy nesloučí se oheň s vodou, pravda se lží, světlo se tmou, ctnost s nepravostí: podobně nikdy nesloučí se katolická církev s nepřátely svými. Vůči útrapám, jež ji stihly, mohutní dále. Z katakomb a úkrytů vyšla přede tvář světa jsouc všemi obdivována, svata a čista jako nevěsta svého zakladatele; nepřátely svými k otročení určena jsouc rozvázala pouta tisícerych; hlásala svobodu, rovnost ceny lidské duše jednoho každého; oloupena svatokrádežníky o moc vnější nicméně vnitřní mohutnou mocí kárala nehodné panovníky a mocným a rozhodným „non possumus“ nevyhověla nikdy mrzkým jejich žádostem. Nesmírný tento vliv církve a nezištnost její, zářící leskem oslňujícím, byly nepřítelům její na výsost nesnesitelnými . . .

Kárajíc spravedlivě každou zlobu církev musila zavreći nutně i podvrtné snahy „svobodného zednářství.“

Svobodní zednáři, sekta několik století už trvajíc, stala se nebezpečnou všemu dobrému zřízení hlavně přijetím jiného směru. Když totiž staré zřízení zednářů za doby reformace všech interessů pro umění a chrámové stavby bylo pozbylo a tím mizeti počalo: tu počátkem 18. století (1717.) reformovaný dvorní kazatel Theophil Desagulier, starožitník George Payne a anglikánský kazatel James Anderson obnovili úpadku blížící se sektu a dali zednářstvu nový ráz pověstnou konstitucí Andersenovou („The Constitutions of Freemasons“) r. 1723. — Zednářství ožilo. Pozoruhodno je, že těmto obrozeným, nově spořádaným zednářům přišlo velice vhod učení anglických „deistů“ právě tehdaž mohutně bující.¹⁾

¹⁾ Deismus zavládl v Anglii v 17. stol. Ti, kdož neuznávali žádného zjeveného náboženství, řídíce se u věcech víry pouhým rozumem, sluli deisté. Nejpestnější byli:

I. John Toland (r. 1670—1722.), jenž v díle svém „Pantheistikón“ prohlašuje rozum za jediný podklad poznání, pravdy a přesvědčení. Jen tu víru zove pravou, již ne zjevivší se autorita (Bůh), nýbrž rozum hlásá.

Deisté použili zednářstva ku rozšíření názorů svobodomyšlných, filosofických, náboženství katolickému zcela opáčných. Dařilo se jim výborně. Angličané založili první loží v Dublině (r. 1730.); vévoda Karel Sackville první „dílňu“ zednářskou ve Florencii (r. 1733.), Henry Price v Bostonu (r. 1733.). Roku 1737. založeny lože v Holandsku, Švédsku, Skotsku, Polsku, Genfu a Hamburku, r. 1740. v Prusku.

Filosofické učení zednářských deistů změnilo se velice vlivem a působením francouzských encyklopedistů²⁾ Helvetia, Rousseaua, Diderota, Voltairea, Damilavillea, Jancourta, Turgota, d'Alemberta a j.

Proti tomuto zhoubnému směru, jenž měl míti za účel mocný otřes veškerého starobylého řádu a zničení náboženství katolického, postavili se na odpor mnozí výtečníci. V čele jich povstal Homerus Jolyus de Fleury,³⁾ jenž r. 1759. výtečnou řečí v samém parlamentu vyložil nebezpečný směr knihy Helvetiovy „de l'Esprit“.

Bohužel, že mluvil nadarmo!

Zhoubné býlí zmohlo se úžasně.⁴⁾ Kdyby panovnické dvory v čas ještě byly položily metu zednářské činnosti a vším úsilím plenily koukol, kdyby byly poslechly varovného hlasu Říma, bylo by mnohé zlo odvráceno v samém kořeni. Ano se

II. Anthony Collins (r. 1676—1727.) v pojednání svém „Recherches sur la liberté“ prohlašuje za právo a povinnost, „spodobně přemýšlet o věcech víry.“

III. Thomas Woolston (r. 1669—1731.), jenž útočil na Ježíše Krista, jeho z mrtvých vstání a zázraky nazvav pouhou allegorií.

IV. Mathews Tindal (r. 1656—1733.), patriarcha anglického deismu. Jeho náboženství je pouhá mravnost, — jediným štěstím — zdraví těla a požívání rozkoší.

V. Thomas Chubb (r. 1679—1747.), jenž v nižších vrstvách lidu zaséval učení, jako by Bůh, jednou stvoriv svět a dav mu jistý řád, více se oň nestaral. Co a jak konáme, Bohu prý lhostejno. O vyslyšení lidských proseb a modliteb nemůže prý býti ani řeči. Nejisto prý, je-li duše lidská nesmrtelná, je-li po smrti soud a život věčný.

VI. Bolingbroke (r. 1672—1751.) učil, že jsou dogmata výtvoř filosofickými a náboženství lze prý užiti při nižších vrstvách lidu jakožto prostředku k politickým účelům.

²⁾ Encyklopedisté, majíce zvláštní působnost na deistickou filosofii, vedli národ francouzský cestou liberalismu a materialismu k revoluci zlehčením pozitivního náboženství a šířením povrchní zhoubné osvěty.

³⁾ Homerus Jolyus de Fleury byl prvním generalním právním zástupcem v pařížském parlamentu.

⁴⁾ Erdmann končí dějiny anglického deismu větou: „Deismus jen tím vnikl v širší kruhy, že se stal vlastním náboženstvím zednářů.“

však stalo naopak, mohli protivníci bez obavy volati: „écrasez l'infâme!“ (zničme bezbožnici t. j. katol. církve).

Tak to šlo co den záhubněji až na naše doby. Zednáři sílili každým okamžikem. Dnes známe už, co provedli!

Slyšme však z vlastních úst jejich, „co jsou, co chtějí a proč tomu chtějí!“

Slyšme, v jakém poměru jsou dnes ku katolické církvi a poznáme jejich podvrtné snahy, co se tkne:

A) nenávisti jich k církvi, papeži a kněžstvu, — a

B) stránky věroučné!

„Ex ore tuo“.

Zednáři jsou zapřisáhlí nepřátelé katolické církve, nejúhlavnější protivníci papeže a kněží. Bratr trojtečkový (. . .) Quinet nám přisvědčí. Rád by z kořene vyvrátil papežství, ale je k tomu sláb a proto aspoň blátem naň metá z úkrytu.⁵⁾ — Bratr . . . Gernert, člen lože „zum Morgenstern in Hof,“ podřívá jinak autoritu papežskou. Uváděje v posměch neomylnost papežovu směje se drze starobylému učení o Duchu sv.⁶⁾ a zcela otevřeně přiznává, že duch zednářský toto učení církevní „přemoci“ musí. — Pošpiniti církev ale tak, aby takovou všemu světu zdála se býti, potupiti nezištnou obětavost misijnářských kněží, směšnými učiniti církevní zelóty našeho věku, jest touhou br. . . Faidera, jenž sám při své installaci „als Stuhlmeister vom Stuhl in Gent“ 2. července r. 1846. ku programu svrchu uvedenému se hlásí.⁷⁾ — A vida, že by takové řeči velmi „lidu“ se líbily,

⁵⁾ Br. Quinet dí: „Neběží o poražení nýbrž o vykořenění, ne o vykořenění, jako o zneuctění, ne o zneuctění, nýbrž o to, abychom papežství pošpinili.“

⁶⁾ Br. Gernert („Bauhütte“ 1871. S. 254.) dí: „Papež stal se osobně neomylným, jeho výrok musí býti pravým, Duch sv. musí jej osvěcovati, jsa roven galejnímu otroku (!), přikovanému k papeži . . . Zednáři mají po mém zdání na prvním místě povinnost, „porážeti všemožné toto nebezpečné učení, jež člověka, neřestného člověka činí bohem, protože toto dogma jest s posměchem všem základním zednářským účelům!“

⁷⁾ Br. . . Faider totiž pravil: „Když však tato kněžská organizace, jejíž hlava v Římě (ayant sa tête à Rome) a údy všude, a kteráž učení a bohatstvím svým tak jest strašlivá, přece nedostačila, by mohla trvaleji svůj dobývací systém rozvinouti: tu zřídila zvláštní vojsko zorganizované, jakýsi druh plahočivé „Avantgardy“, která utvořena jest z klerikalních dobrodruhův a doplňována rekruty ze všech zemí, praví to bludní rytíři

br. . G ü n s t, sekretář lože amsterodámské „Post nubila lux,“ v přednášce „het Kersfeest“ (das Christfest) 20. prosince r. 1857. vypočítává dále „hříchy“ (sic!) katolického kněžstva⁸⁾, vypovídá mu proto boj a vyzývá každého, kdo chce býti pyšným na jméno „člověk“, by se spojil proti církvi a její kněžím — čili krátce! — aby každý, kdo ještě není, co nejrychleji stal se — zednářem!

Jsme přesvědčeni, že Kristova církev tím jen získá, když lehká, studená, indifferentní „pleva“, která toliko jménem k církvi se hlásí, z ní odejde. Moudrý tak nikterak neučiní a několika věrolomci zednářstvo nijak nezmohutní!

A jelikož od samého počátku té doby, kdy zednáři Andersenovou konstitucí zreformovali cestou rationalismu deistického na úkor katolické církve kráčeli a papežové sektu a její dalekosáhlé plány byli poznali dle vlastní výpovědi lože⁹⁾ a proto četnými konstitucemi a encyklikami (Kliment XII. „In eminenti“ r. 1738. — Benedikt XIV. „Providas“ z roku 1751. — Pius VII. „Ecclesiam“ z r. 1821. — Lev XII. „Quo graviora“ r. 1825. — Řehoř XVI. „Mirari vos“ r. 1832. — Pius IX. „Multiplices inter“ r. 1865. a Lev XIII. 20. dubna r. 1884.) je stíhali: tu zvědá se veškeren vztek jejich proti papeži. Br. . A n t. F r a n c h i zjevně to tvrdí.¹⁰⁾ Jak patrně zřejmě, obsahuje výrok Franchiho nepřímě pronešenou chválu papežům. Jich vigilance, bystré, pastýřské oko, jež vidí jistě, kde by milovanému stádu dravý vlk hrozil; opatrnost, od-

fanatismu, pluk, rovnající se hordám, jimž Abdel-Kader vévodí, vždy porážený a přece zase vždy oživlý, všemožně pronásledovaný a přece opět zde jsoucí!“ — A dále pokračuje, boj církvi vypovídaje: „Proti této moci, která v naší krásné vlasti opět tak velice se zmohla, proti těmto fanatikům . . . musíme bojovati, ale bojovati vítězně. Proto nutno, bychom postavili oltář (svůj) proti oltáři (církvevnímu), školu proti škole!“

⁸⁾ „... (Kněží) stopy své označili krví. Poroučeli křížová tažení proti Turkům; noc Bartolomějská ve Francii, dragonády v Sevennech, selská vojna v Němcích — jsou díla jejich. Ano, oni (kněží)! učinili celou zemi, tento krásný chrám boží, peleší lotrovskou! Proto jest povinností každého rozsáhlého, tuto hydry přemoci pomáhati a moc její zničiti. Pokud tato panovati bude, potud nebude stáovati na zemi žádného štěstí ani míru. Proto jsme jim (kněžím) vypověděli boj veřejně. (Druhdy tajně, nyní už veřejně; důkaz, že žádné autority už, žádné moci se nehrozí.) Kdo tedy jest hrd svým jménem „člověk“, přidej se k nám!“ — Jak patrně G ü n s t je „verbířem“ zednářským.

⁹⁾ Latomia r. 1865. str. 217. „Papežská stolice co nejjasněji poznala jemným čichem, jenž jí u věcech církevních a politických vlastní jest, nejvnitřnější jádro zednářství.“

¹⁰⁾ Zuřivý tento vlášský zednář totiž pravil, že „zednářství poznává proto (že potírá je církev a ze lži, klamu, nevěry a svodu usvědčuje) v papeži svého přirozeného protivníka na život a na smrt.“

hodlanost a pak pravý opak zednářské činnosti (natürlicher und tödtlicher Feind) jsou přednosti, před nimiž mimo zednáře veškeren svět musí úctou skláněti šije. Církev musí býti zlehčena za každou cenu způsobem jakýmkoliv. Proto hřměl br. Sachs (r. 1871.) proti církvi tím¹¹⁾, že se obrací k Římu, dogmata katolická činí a zove posměšnými, a velebí Německo, že už druhou ránu zasadilo Římu. Proto už dávno (před stoletím) hlava illuminatorského zednářství a přítel pruského krále Bedřicha Velikého, br. Mauvillon,¹²⁾ vychrtil na církev hanu, jejížto míry i ten nejdrzejší lhář by se ustydl.

Kde se církev tupí, najdeš vždy sílu těch, kteří přizvukují: „ukřižuj!“ Sami jsouce Barabášovi rovni, nemohouce jinak, aspoň slovy drásají nevěstu Kristovu. K takovým nutno přičísti br. Hannse, hraběte z Bresslerů, jenž po vzoru zednářské tolerance napsal¹³⁾ r. 1865. obsáhlý seznam „hříchů“ církve a její kněží. Metá jim ve tvář pronásledování kacířů, nezřízené ukájení různých chtíčů, viní kněze z panovač-

¹¹⁾ Viz: Freimaurer-Zeitung r. 1871. Nro. 15. (Neujahrsbetrachtung): „Tam na jihu (v Římě), kde pýcha kněžská v nesmírném poblouznění četou zaslepených kněží (general Jesuitů P. Bex?) dala se, — když byla syllabem a encyklikou udeřila v tvář modernímu sebevědomí a prohlášením jednoho z nejměšnějších dogmat (neposkv. početí Bl. M. P.) jakožto závazným pro myslící lidi se byla ozvala, — prohlásiti neomylnou: tu téměř v témž (18²⁰./70) čase poslední zbytek světské moci, již nabyli (papežové) lži, falešnými dekrety a dary, byl jim pod nohama vzat a tak německými (!) zbraněmi nepřímo zasažena druhá rána římským, ducha svírajícím okovům (t. j. dogmatům), jakož byl poprvé před 350 léty už německý mnich (Luther) učinil.“

¹²⁾ Viz: „Triumpf der Philosophie“ von Dr. Stark (Freimaurer), kde uvádí autor Mauvillona takto mluvícího: „Křesťanské náboženství, které veškerému lidstvu tak nesmírných škod bylo způsobilo a jímž Evropa po 1500 lét ve hloupost byla upadla, — tato zlá pověra padla — — —“

¹³⁾ Viz: „Bauhütte“ r. 1865. S. 276..., kde br. Hanns hrabě z Bresslerů napsal: „Kristus pravil, že po ovoci lze poznati strom. Nuže tedy, jaké ovoce přinesl katolicismus? Po dlouhou dobu byla výlučným charakterem církve na jedné straně pronásledování kacířů způsobem co nejukrutnějším, na druhé pak smýlnost a obžerství.“ — O kněžích napsal: „Kasta katolických kněží chce panovati, by mohla užívatí světa. Tito kněží, kteří se nazvali zástupci Kristovými, odhodili mravní princip mezi staré haraburdí a na místo něho postavili víru jakožto nejvyšší princip křesťanství. To bylo patrně osobním choutkám jejich prospěšno, neboť nyní mohli nevzdělaným národům „bílým“ to ukázati, co chtěli. Království nebeské stalo se zbožím za peníze dosažitelným... Luther sice zúplna nevyčistil tohoto chléva Augiášova, nicméně má přece tu nesmrtelnou zásluhu, (že se toho odvážil) — atd.“ — (Snad se domnívá hrabě z Bresslerů, že kulturní boj proti církvi vyšel od Luthera už před 350 léty? —)

nosti, simonie a t. d. Br. . W. Michels obnovuje starou obžalobu, vytýkáje církvi „obchod“ odpustkový.¹⁴⁾ Nezapíráme, že byli, jsou a bohužel snad budou mezi kněžími někteří nehodní, ale pro jednoho Jidáše má snad jedenácte ostatních apoštolů spolu odsouzeno býti? Proč loví zednáři jen v bahně, kde se zalíbilo odpadlíkům, zrádcům a nehodným dlíti — a proč neloví v ohromném moři zásluh, jež církev po 19 století zlatým pískem velečinů byla naplnila? — Kdo jsi, jenž nesoudíš, ale odsuzuješ? Br. . Weishaupt¹⁵⁾ líčí nám zednáře tak upřímně, že je musíme dokonale poznati. Nebyl by zajisté Weishaupt tak otevřeně psal, kdyby věděl, že jeho list očne se v rukou — nepovolaných.

Církev a svobodní zednáři jsou největšími odpůrci. Kde církev hlásá víru, tam zednáři káží liberální nevěru;¹⁶⁾ kde církev poroučí poslušnost, tam zednáři vztyčují prapor s nápisem revolucionářů francouzských;¹⁷⁾ kde se šíří církev, tam vtírá se i lože;¹⁸⁾ ano zuřivý zednář a spisovatel, Dr. R. Seydel, dělí lidstvo na dvě polovice, z nichž jednu staví pod správu „sobecké“ církve katolické, druhou pod panství lože, která „nejlepší stránku vyvolila“ — (pro sebe!)¹⁹⁾ církev

¹⁴⁾ Viz: „Bauhütte“ r. 1860. str. 60.

¹⁵⁾ Br. . Weishaupt totiž napsal (viz: „A. a. O.“ str. 32.) Zwackhovi: „Co mám činiti? Jsem zbaven vší pomoci. Socrates (zednáři ve zpupné pýše dávají si jména starých výtečnicků, najmě řeckých a římských) jest ustavičně opilý, Augustus požívá nejšpatnější pověsti a Alcibiades sedí celý den před hostinskou a vzdychá po ní a nyje. Tiberius v Korintě (Řezno) chtěl povaliti sestru Democedovu a muž její — na to přišel. Probůh tedy, jací to jsou areopagité! Kdyby důstojný Mark Aurel do Mnichova zavítal, co by si asi pomysll, kdyby shledal společnost tak špatných lidí, bankrotářů, bláznů, svůdníkův a lhářů? Zajisté by se zdráhal, do tohoto spolku vstoupiti, kde předáci budí nejvyšší očekávání a přece tak špatné příklady dávají, hovíce pohodlí a hýřice a pohoršení dávající. A ti ještě přece chtějí býti areopagity a o všem věděti!“ — (Co znamenají asi poslední čtyři slova? — Program agitace zednářské!)

A tito mají býti našimi soudci?

¹⁶⁾ Emil Grysar (r. 1845.) pravil v Antwerpské loži (viz: „A. Neut, la Franc-Maç.“ p. 15.): „Le liberalisme sera nous: nous serons sa pensée, son âme, sa vie; nous serons lui enfin,“ — čili krátce: liberalismus a svobodné zednářství jsou jedna a táž věc.

¹⁷⁾ „Svoboda, rovnost, bratrství!“ čili „nevázanost, communismus, socialismus!“

¹⁸⁾ Br. A. Pietscher provolal v sesterské loži v Zerbstu 15. září 1872.: „Pro nás, bratry-zednáře, není lože prostorou, čtyřmi stěnami ohraničenou, loží nám jest celá země!“

¹⁹⁾ Dr. R. Seydel (v dle svém „Katholicismus und Freimaurerei“) napsal: „Zednářství i katolická církev obě jsou si vědomy, že dle idejí svých jsou s lidstvem totožny; lidstvo je církví, praví poslední; lidstvo je loží, dí první. Takto rozděleno je lidstvo na dvě veliké

odvozuje původ svůj od Ježíše Krista, zednáři přímo od — Boha (!); ²⁰⁾ církev svědčí o sobě, že je strážkyní milostného učení svého zakladatele, plnitelkou Jeho vůle tam pokračujíc, kde On přestal a zednáři vychloubají se, že jsou apoštoly, hlásajícími lidstvu nejdokonalejší zákon humanity a civilisace! ²¹⁾

Se zednáři spojil se na zničení katolické církve celý svět. Panovníci jsouce sítí zednářských pletich úplně ovinuti, nabízejí „bratřím“ pomoci proti ní, ale za nedlouho napíše tajemná ruka v jejich palácích děsný ortel: „méne, thekel, fáres“ — proto, že byli hlusi výstražnému volání církve. ²²⁾

Během jednoho století zednáři zmohutněli nad míru ²³⁾ a jak se přiznávají sami, stali se mužem, o jehož síle přesvědčí se svět. ²⁴⁾ Jak vidno ze slov Blumenhagenových, strojí a kasá se zednářstvo i na panovníky, kteří užívajíce

polovice. Lože nazývá církev sobeckou, sebe pak tou, jež touží po dobrém, ušlechtilém, plném lidskosti a lásky —“

²⁰⁾ Br. . . Osvald Marbach (viz: „Katechismusreden“ II. Aufl. S. 57.) pravil: „Svobodné zednářství jest povoláním. Je to hlas boží, vniklý až k našemu srdci . . . a my (zednáři) jsme poznali hlas ten a učinili, jsme z něho povolání své na této zemi.“

²¹⁾ Br. . . Findel, redaktor zednářského časopisu „Die Bauhütte“, napsal v témž orgánu (r. 1865. S. 3): „My zednáři jsme zákopníci (Pioniere) a velekněží humanity a civilisace!“

²²⁾ Lev XII. u věhlasné bulle „Quo graviora“ dto. 13. března 1825. podokl: „Varovali jsme knížata, ale oni spali; varovali jsme ministry, ale tito nebděli; proto povstalo (vzrostlo) toto politování hodné zlo! —“

²³⁾ V díle P. Cornelia Stephana. kněze řádu cisterc. „Positiones criticae ex universa historia ecclesiastica“ r. 1782. čteme (pag. 351.): „Adnumerant (k sektářům totiž) alii Liberos Murarios, gallice Francs-Maçon, quorum quidem aliqui nihil a vera religione alienum docere dicuntur, sed solum foedus amicabile consecrari, alii vero nescio, quae arcana habere. Cum de his nihil certo constet, nihil quoque oportet ariolari!“

(Dnes, po stu letech, kdy se zednáři zmohli úžasně, víme už **vše** určitě.)

²⁴⁾ Br. . . Blumenhagen, zednář hanoverský, pravil (viz: Zeitschrift für Freimaurer als Manuscript gedruckt,“ J. 1828. S. 320.): „Řád (zednářský) dokončil své dětství i svoje mladá léta. Stal se mužem; a dříve, než třetí století doběhne konce, pozná svět, že a jakým mužem! — „A až celý svět bude chrámem řádu, obloha nebeská jeho střežou, póly jeho stěnami a trůn a církev jeho sloupy; pak skloní se mocní tohoto světa sami a nám ponechají panství nad zemí a národům dopřejí oně svobody, kterou **my** jim připravujeme. Ó by velmistr světa (Bůh) popřál nám ještě jen jednoho sta let, pak bychom byli u vytčného cíle a národové hledali by panovníky své pouze mezi zasvěcenci (t. j. mezi zednáři stupňů nejvyšších). Proto však také třeba, by nikde práce neodpočívala, nýbrž denně stavba (provádění plánů) vzrůstala. Kladme jen nepozorovaně kámen na kámen a zeď neviditelně ještě pevněji se vztýčí!“

služeb „bratří-zednářů“, domnívají se, že mají věrný pluk bojovníků proti papežstvu nenáviděnému a ne proti — sobě! Napoleon I. byv vyobcován na ostrov sv. Heleny, odpověděl na dotaz osobního lékaře O'Meara, co by o zednářích smýšlel, toto: „Jsou to slaboši (imbécilles), kteří se scházejí k dobrým hodům a provozují různá bláznovství. Přál jsem jim, poněvadž všemožně stáli proti papeži.“²⁵⁾ — Poznáme však ještě, že zednářům neběží tak o zničení církve jako spíš o bohatství trůnův a že chytrí „bratři“ proto jen započali boj voláním: „ecrasez l'infâme!“ by se tím rychleji a jistěji vloudili ve přízeň panovníků, církvi nepřátelských. Jelikož pak církev poznavši tento úmysl, ničím zastrašiti se nedá, ale varuje, střeží, hlásá a přikazuje „dobrý řád zachovati, pomazanou hlavu ctíti, vrchnostem svým poddánou býti“ atd. — proto lože útočí na církev a veřejně se prohlašuje její nepřítelkou.²⁶⁾

Podnikši boj s církví zednářství chápe se zbraní nej-různějších. Proti zápalu náboženskému šíří totiž chladný in-

²⁵⁾ Viz: „Bauhütte“ 1866 S. 283.

²⁶⁾ Viz: „Freimaurer-Ztg.“ 18. April 1874, kde Ernest Scherenberg (Br. .) uveřejnil báseň: „Wem gilt unser Krieg?“ Vizme, že platí Římu, dogmatům a katol. kněžím vůbec!

— — — — O, ihr wisst es so gut!
Er gilt jener pfäffisch verlogenen Brut,
die von Rom ihre Losung bekommen.

— — — — —
— — Dem Priesterhass und dem Dogmenzwang,
der die Seele des Volkes vergiftend durchdrang
und den Frieden des Hauses umdüstert.

— — — — —
— — — — — allem Pfaffenbetrug,
der Aferkirche, dem Götzen voll Lug,
dass dem Sturm er des Geistes erliege!“ — — —

. Podobně br. . Weitemeyer v Eisenachu 4. dubna 1874. v básni své „Durch Nacht zum Licht“ napsal:

„Wer sind die Feinde? — O verlangt nicht Namen!
Such sie von nied'rer Hütte bis zum Thron,
Such sie, woher uns Fluch und Bannstrahl kamen,
Such sie in Rom — dort heisst die Schaar Legion.

— — — — —
Wie steht der Kampf? Gottlob, noch steht er gut! (bohužel!)
Noch schlagen viele tausend brave Seelen,
auf deren That und Leben, Gut und Blut
wir freien Maurer kühnlich dürfen zählen — — —“
— — — — —

differentismus ²⁷⁾ a proti mravním zásadám úplnou demoralizací. ²⁸⁾ Kdo z tohoto nejkrutějšího boje, jaký kdy proti církvi posel (ani prytních tří století pronásledování nevyjímajíc), kdo, — nastává otázka, — asi vyjde vítězem? Mají-li snad protivníci naši toho úplnou jistotu? Či snad to bude opět Řím, onen věčný svědek vítězství křesťanských, jenž vybaví ze zadrhnuté sítě oběti slepoty s jedné a nenávisti s druhé strany? Hrdinské myslí církve a její hlavy obdivují se sami nepřátelé; ²⁹⁾ budeme-li i my téže hrdinské myslí důvěrně očekávající zaslíbení Ježíše Krista, ³⁰⁾ pak jistě zvedne hlavu týraná nevěsta Kristova, jež jsouc věrna ženichu svému bude moci říci jednou poraženým svědcům: „Tak jste činívali dcerám israelským“ (t. j. sváděli, přemlouvali jste různá vyznání, získavše jich plánům svým) „a ony bojíce se mluvily“ (byly vám po vůli) „s vámi; ale dcerka žúdská nesnesla nepravosti vaší.“ D a n. 13, 57.

P o z n á m k a : Největšími učenci, nejobratnějšími obranci církve, její práv, učení a rozšiřování jsou bez odporu — jesuité. Na ty, jak ještě poznáme, mají zednáři obzvláště namířeno. A proč to? Poněvadž v nich poznávají s hrůzou „boží bojovníky“. Lože v Kostnici končí svoji roční (1873.) zprávu vypočítáváním zbraní zednářských proti církvi: „Oproti ztřeštěné panovačnosti je z o v i t s k é podporujeme už přece jednou snahy starokatolíkův; oproti římskému absolutismu německou svoji vlast; oproti je z o v i t s k é m u pluku podporujeme konstituční státní zřízení; oproti lži a klamům postavme pravdu a svobodu!“

²⁷⁾ Döllinger v díle svém „Kirche und Kirchen“ S. 79. napsal: „V 18. století nastal v Anglii tak dalekosáhlý úpadek víry a zavládlo tak mocné indifferentní smýšlení, že cizinci, jako Montesquieu, v Anglii k tomu mínění dospěli, že tam není už žádného náboženství, a slavní mužové, jakými byli biskupové Gibson a Butler, projevíli obavy, že veškeré národ upadne v nemravnost a klesne v nevěru.“

²⁸⁾ R. Backoffner právem táže se v díle svém: „Enthüllungen der Geheimnisse der Freimaurerei“ S. 84. „Co se stalo průběhem doby z ní? (t. j. ze sekty zednářské.) Jaké jedovaté símé z ní vypučelo? Jaká to vzešla znemravnělost, plná otravných plodů?“

²⁹⁾ Br. . . Faider při své instalaci vyznává v Gentu: „Marně si lichotíme, že jsme v 19. století bezbožníci (l'infâme, totiž katolickou církev) zahubili, neboť povstala opět a to silnější, nesnášlivější, lakotnější a hladovější než prvé.“

³⁰⁾ Sv. Matouš 28, 20.

Aniž však vypočítaví „bratří“ ku svým reformačním snahám a humannímu apoštolátu³¹⁾ po vzoru církevním (na propagandu) peněz potřebují, provolává br. . M. Bischoff k „osvíceným (!)“ bratřím vybidnutí ku sbírkám čili tak řečenému haléri svatojanskému³²⁾ proti svatopetrskému církevnímu.³³⁾ Naplnilo by velikou knihu, kdyby kdo chtěl výpsati všechny útoky, jež činí zednáři na církev, papeže a kněze, a proto postačíž nám uvedené — přesvědčiti se, v jakém asi poměru stojí zednářství k církvi a její kněžím. — Co asi soudí o nejdůležitějších člancích víry? Slyšme!

B.

Nejdůležitějším předmětem každého náboženství vůbec a katolického zvláště jest učení, že jest jeden Bůh, tvůrce, zachovatel a ředitel všeho míru. Na tuto základní, určitou a všemi uznanou pravdu osmělují se zednáři útočit a to tak drze, že nikdy nikde žádný bludař ani nevěrec k takovým koncům nedospěl.¹⁾

³¹⁾ Tím rozuměti dlužno založení a vydržování několika zednářských škol v Chile (v jižní Americe). Zde zednáři, založivše spolek „Sociedad de Instruccion primaria“ mnohé (?) prý školy vzdor účinnému odporu katolického duchovenstva byli založili.

³²⁾ Br. . M. Bischoff napsal na konci spisku svého „Johannispfennig“: „Nuže tedy, kéž by všickni, kteří zavrhnou tyto papežské bludy, založili vybírání halére svatojanského proti svatopetrskému k působení ve smyslu humanním!“

³³⁾ Sv. Jan Křt. platí zednářům za patrona. Ve chlubných řečích svých zednáři rádi ukazují na rozhraní dvou dob, kdy sv. Jan žil, za to majíce, že vystoupením jich také nastala nová éra lidstvu. Br. . Buthmann, velmistř lože „zur Bruderkette“ v Hamburku napodobuje sv. Jana Křt. na poušti, pravil s enthusiasmem, řečníkům loží vlastním: „Janem vzešel lidstvu veliký, jasnější čas. Sám k tomu poukazuje přísným slovem: „Čiňte pokání, přiblížilo se království nebeské, nový, lepší to čas. A vždy výše vystupovaly vlny světla téměř po 2 tisíce let, tu jasněji, onde slaběji zářice, až tu za našich dob (světlo) prorazilo si dráhu po celé zeměkouli silou nesmírnou... Lidský duch ku svým službám podrobil si síly přírodní — — —“

¹⁾ Zlopravětná kniha „Système de la nature“, jež r. 1770. vyšla pode jménem tehdaž už zemřelého akademika Mirabanda, ale pravdě podobněji Lagrangem, domácím učitelem Holbachovým vydána byla, nese se tímto obsahem (jež Dr. A. Stöckl v díle svém „Geschichte der Philosophie“ S. 662 potírá): „Ničeho nestává, leč látky jen. Vše, co jest, jen látkou jest.“ — Podobně psal atheista Dr. Julian Offroy de la Mettrie (s Voltaiorem a d'Alembertem) důvěrník pruského Bedřicha II.: „Nejhrubším předsudkem mezi lidmi jest víra v jednoho Boha. Nemá žádného Boha, látka jest nestvořena, slovo „duše“ jest pouhý výraz bez pojmu a člověk pouhým jest strojem... Největším dobrem člověka jest rozkoš, zvláště dostoupí-li

Toto „sladké“ popírání Boha, ²⁾ soudce a mstitele, bylo arci přijato co nejochotněji. Zcela logicky (dle zednářů) mohl každý, kdož přece by chtěl, Boha si představit ³⁾ po vlastním rozumu. Tento počátek má v zápětí arci popírání božství Ježíše Krista, ⁴⁾ rouhání se učení o Duchu svatém ⁵⁾ a tím důsledně popírání Nejsvětější Trojice. ⁶⁾ Co soudí o Panně Marii? ⁷⁾ Vše to nutně vede k atheismu, ⁸⁾ ač i ateista by měl aspoň dva body uznati, totiž — první (počátek) a poslední (účel).

požívavosti. Ano, rozkoš a požívání jsou nejkrásnější a nejskvělejší přednosti našeho rozumu.“ — Takovým obsahem nesou se díla jeho „Histoire naturelle de l'ame“ r. 1745.; — „L'homme-machine“ r. 1748.; — „L'homme-planté“ r. 1748. a „L'art de jouir“ r. 1750.

²⁾ Při přijetí jednoho člena do římské lože (r. 1873.) dána kandidátu otázka: „Che idea avete della divinità?“ — „Jakou máte představu o Božství?“ — Odpovědino: „Nissuna!“ — „Žádnou!“

³⁾ Br. . . Pellletan pravil na kongressu v Paříži (r. 1865.) ku shromážděným: „Kdo z vás mi může podati výklad slova ‚Bůh‘? My máme o Bohu nejružnější představy. Kdyby Bůh jednoho každého z nás mohl býti fotografován, nepoznali bychom se vespolek a myslili bychom, že náležíme k rozličným druhům — —“

⁴⁾ Svrchu zmíněný br. . . Günst při vzpomenu té příležitosti pravil: „Činíme-li tedy závěrečnou úvahu, poznáváme, že mezi židy před 1800 lety žil veliký reformátor, o němž obfhaly různé pověsti, které byly přetvořeny na bájky ve starých dějepisných a prorockých spisech. Tyto bájky až podnes kněží tohoto náboženství (katoličtí) vydávají za skutky a pravdu!“

⁵⁾ Br. . . Ferdinand z Trentovských (v díle svém: „Wesen und Unwesen der Freimaurerei“ Š. 390) napsal o Duchu sv., že každý, theologie, ethiky a socialistiky znalý člověk musí radostně pozdraviti v zednářském řádě zaslíbeného Parakleta a nové, po vši zemi rozšířené a ustavičně působící vykoupení světa čili moderní messianismus!

⁶⁾ J. C. Bluntschli, br. . . a velmistr lože „zur Sonne“ in Bayreuthu (jež nazývají zednářským „Moltem“ proto, že byl zvolen k návrhu br. . . Ficke-ho ve Frýburku rádovým generálem po vzoru jezovitů, kteří též svého „generála-řádu“ volí), uveřejnil v berlínském časopise „Gegenwart“ (viz: Nro. 29. 10. August 1872): „Jednost Boha (podivuhodno, že tento zapřač Boha zde přec o něm mluví jakožto o jednom, by tím drzeji učení o nejsvětější Trojici tupiti mohl) nynější lidstvo úsilněji než za století dřívějších, která Boha ve 3 osoby dělila, uznává a (která) —

⁷⁾ — také bohyni jakožto choť a matku (Bohu) přidělila a ďábla jakožto protiboha tmy jemu proti postavila. Dnešní člověk nectí Boha jakožto ducha, jenž mimo přírodu působí, a nepovažuje přírodu jako stvoření poskvrněné mimo Boha jsoucí, — nýbrž poznává božského ducha ve viditelném těle — přírodním!“

⁸⁾ Br. . . Karl von Gagern v přednášce své: „Uiber das religiöse Element der Freimaurerei“ dto. 28. Juni 1866 před německo-americkými zednáři takto se vyjádřil: „Jsem pevně přesvědčen, že takový čas přijde, ano, že musí přijíti, kdy ateismus bude všeobecným míněním veškerého lidstva a kdy lidstvo bude považovati víru v Boha za stanovisko přemožené, — — — My (zednáři) musíme se postaviti nejen nad různá náboženství, nýbrž také nad všelikou víru v jednoho Boha, ať se už jmenuje jakkolivě!“

Rouhajíce se kultu náboženskému „bratří“ honosí se, že mohou 2800 způsobů uctiti Boha,⁹⁾ vychloubají se, že chtějí sjednotiti celé lidstvo v jednom ovčinci,¹⁰⁾ pyšní se, že rozluštili nejmohutnější otázky o smrti¹¹⁾ a co po ní následuje,¹²⁾ tropí si posměch z biblického, starého nebe¹³⁾, vidí v přírodě jediné pravého Boha¹⁴⁾ anebo pálí žertvy zbožnému „duchu času“. ¹⁵⁾ Zloba jejich pak vrcholí v tom, že čítají mezi zednáře sv. Jana Křtitele, ba i samého Ježíše Krista!¹⁶⁾

⁹⁾ Br. . . Ducarre při kongressu zednářském v Paříži.

¹⁰⁾ V Paderbornu při slavnosti zednářské 24. ledna 1877.

¹¹⁾ Br. . . Lacroix pravil při pohřebním průvodu pověstného belgického zednáře br. . . Verhaegena mimo jiné: „Smrt je pouze proměnou života našeho. Znamená-li to, že náš budoucí život, jak tomu chtějí jistá (!) náboženská vyznání, bude nekonečnou blažeností anebo bezměrným trestem? Vší mocí svědomí svého (sic!) a všemi silami svého rozumu odmítám tuto teorii, která hlásá neproměnlivost a činí nás hříčkou rozmaru pánova (Boha). Já pravím: my (lidé) jsme jen sobě samým zodpovědni za svoje činy, my jsme svými vlastními kněžími, vlastními bohy! (Viz: „Neut, la Fr. M. soumise . . .“ II., p. 202.)

¹²⁾ Br. . . Eimer ve Frýburku v Breisgavě (r. 1873.) (viz: „Freimaurer-Ztg.“ Nro. 19., 10./5. S. 147.) prohlašuje učení katol. církve o životě posmrtném za „jezovitské učení a zmrzačené hlouznění“. — Podobně i br. . . Lucius (viz: „Altenburger Zeitschrift für Freimaurer, Jahrg. 1826., 3. Heft, S. 311 . . .) napsal: „Ideou zednářství krátce jest: mravnost z čisté lásky k lidstvu; principem jeho: býti spravedlivým a dokonalým, aniž by k tomu bylo třeba popudu strachu (před peklem) a naděje (v nebe).“

¹³⁾ Br. . . Trentovski, vykládaje ritual lože Frýburské, pravil: „Ve všech lepších městech nebo vesnicích, v každé zámožnější rodině (a což v těch chudých?!), nalezáme ráj, ráj daleko vznešenější ztraceného. Jak zubožené vypadá Adam a Eva proti našim jemným mužům a ženám! Bylíť zajisté opy, divochy, pololidi. V našem ráji, prací a zásluhou tisíciletí znova nabytém, nepějí jen skrívanci a slavíci, vichry, potoky a lesy, nýbrž nesčetné zpěvy, zpěvácké spolky a umělci. Slyšíme serafinské symfonie a unášející opery Mozartovy, Beethovenovy, Meyerbeerovy, Rossiniho, Belliniho, Donizettiho a j., jichž neznal ani starý eden ani staré nebe. Ne svůdní hadi, ale četné školy, university a učené společnosti zasvěcují nás v taje vědění.“

¹⁴⁾ Br. . . Pollack M. S. (viz: „Allgem. Mythol.“, Amst. S. 80) napsal: „Příroda jest jediné v každém nedělitelném bodu času, tedy ustavičně se obnovující jevení Boha.“

¹⁵⁾ Chr. Dan. Erhard (vrchní dvorní rada v Drážďanech, † r. 1759.) v básni své (uverejnné v „Allgem. Handbuch der Freimaurerei“, Bd. I., S. 303.) klaní se „duchu času“ jakožto Bohu. „Ducha času“ definuje br. . . Findel J. G. (v brožurce „Die Freimaurerei im Lichte der Zeit“ Leipzig J. 1873. S. 3.) jakožto „vědomí toho všeho, co se stalo prací některé části lidské společnosti za nějaké doby majetkem společným tak, že na výsledku této práce veškeren život právě té doby všestranně založen jest.“

¹⁶⁾ Br. . . A. S. Carpentier-Alting pravil o dni sv. Jana Křt. r. 1872.: „Co je duchem a základem našeho (zednářského) řádu?

Jak patrně, směřuje tato tendence zednářů tak daleko, jak jen lze jest. Jaký bude na světě mezi lidmi řád, uvěří-li jim, že není Boha? Na čí jméno budou přísahati, když že Boha není? Na koho upnou naději v bouřích, utrpení a smrti? Koho se bude člověk báti, bude-li vyučen zednářskému dogmatu, že duše lidská není nesmrtelná ¹⁷⁾ a že není ani místa odměny ani trestu ¹⁸⁾? Budeliž popel rodičů dětem posváten, budeliž poslušnost a láska mezi manžely ¹⁹⁾ a náležitá úcta ku stáří? Kde který zákon bude zavazujícím? — Ano, jen vnaďte, zednáři, vnaďidlem vymyšlené svobody, volnosti a rovnosti lid, jenž viděti nemůže, že jste nalíčili naň past! Dříve či později naštane i vám krise. Nerozpoutáte nadarmo onoho nesmírného moře lidstva! Nastanou záplavy a povodně ovroubené pěnou — krvavou!

Nás, kteří nedáme se svěsti, sílí, jak nevystihle moudře nás Ježíš Kristus na vše to učinil pozorný! ²⁰⁾

Touha po sražení, po utkání v tomto neobyčejném zápasu dostupuje u zednářů zimniční nedočkavostí. Kam as udeří nejprve? Slyšme, co praví! ²¹⁾

Není-li to vybavení ducha lidského z cizí autority? . . . Za svědky volám vás, velicí mužové minulosti! Tebe nejprve, veliký strážný patrone, (Jan Křt.), neboť ty's viděl svět úpěti pod cizí autoritou a po světle toužiti: tu promluvil's, zatkl's pochodeň, zapudil kněze, poněvadž jsi chtěl potřebám srdce ty jediný sloužiti. Tebe volám, veliký Nazarejčane (!), neboť i v tobě shledávám svobodného zednáře, všech největšího, jenž jsi vše cizí odstranil, na svém kříži triumf svobody spečetiv . . .“

¹⁷⁾ Br. . . Trentowski (v díle svém: „Wesen und Unwesen der Freimaurerei“ S. 141.) napsal: „Nesmrtelnost není nic jiného, než trvající posmrtná slovutnost.“

¹⁸⁾ Při pohřebním průvodu apostaty-kněze, Ludvíka ze sv. Martina, velmistra lože „La parfaite intelligence“, jenž se odbýval v Luttychu 28. února r. 1819., pravil br. . . Destriweaux: „Naše hoře pro zesnulého není zakaleno jalovým strachem (před peklem); naše naděje nespočívají na ideách lehkověrného lidu (nebe). My nemáme do sebe té drzé smělosti, bychom zahlazovali hříchy (zlo) kouzelným slovem absoluce!“

¹⁹⁾ Helvetius, zednář a původce plánu lože „Neuf-Sœurs“ uvádí mezi jinými mravními (!) zásadami také tyto:

1. Příkazání, milovati otce a matku, je spíše dílem výchovy než přírody!

2. Nemilují-li se už manželé, tedy jest zákon dalšího společného bydlení tvrdý a barbarský!

3. Jelikož láska smyslná za největší rozkoš platí, tedy nutno považovati čistotu srdce za cosi škodlivého, a proto nutno, by ženy byly společným a dítky státním majetkem!

4. Chtíti vášně své krotiti, bylo by zničití stát!

²⁰⁾ Sv. Matouš 24, 15—22. — Sv. Lukáš 10, 3.

²¹⁾ a) Eugen Sue (Viz: „National“ r. 1859.) napsal: „Na zničení duchovenstva jest třeba odniti jejich vlivu a vychování mládeže

Zbraně zednářů, jež po dlouhou dobu proti církvi ostržili a dosud brousí, jsou zlehčení církve,²²⁾ potupa učení a její

a proto musíme po vši zemi poučovati veřejné mínění i ve sněmovně i v novinách i v ústních rozmluvách, ano i různými brošůrkami a účinným působením, že školní děti (jak patrně, chtějí mít zednáři mladou generaci úplně po svém přání zabezpečenou) směřují býti vychovány pouze v mravouce, nikoli však v náboženství (věrouce).“

b) V časopise „Krieg ohne Sieg“ stálo před časem toto: „Zvěčnělý würzburgský biskup Stahl potkal v lázních (Ems) svého přítele z mladých dob, protestantského zednáře, který mu zcela upřímně řekl: „Vaší církvi se strany lože nastává strašlivý boj a síť, v kterou církev má býti zapletena, má tolik klíčků a tak silných, že tentokráte beze zjevné pomoci boží z ní vyprostí se nebude moci. Přestojí-li církev Vaše tento boj a zachrání-li svoji existenci, stanu se, přežijí-li toho — katolíkem, neboť dle všeho, co jest mi povědomo, dokázala by tak zcela nepochybně božský původ svůj, že bychom na to volky nevolky musili věřit. Počátek pronásledování namířen jest proti je-suitům!“

c) Br... Dr. Eimer ve Freiburgu (v Breisgavě) napsal (viz: „Leipziger Freimaurer-Zeitung.“ Nro. 19. 10. Mai J. 1873. Š. 147...) podobně upřímně, kam míří boj zednářů: „Svobodné zednářství stojí zásadně v nejpríkrejším opaku k jesuitismu. V jejich snáhách o lidstvo jeví se přímý opak. Kdežto jesuité, jsouce sami nevolníky někoho vyššího, jenž si hraje na všemohoucího a vševedoucího Boha, snaží se učiniti z lidu také otroky bez vůle, z nich kořistiti a pomocí mrzáckého třeštění, nenávisti a kletby je zaslepiti a svému kněžskému tyranismu pokoriti: zednáři naproti tomu se snaží pracovati neustále o svém zdokonalení a sebe i jiné zvednouti z poroby a nevědomosti ku vyšší lidské důstojnosti (budete jako bozi!)“

d) Viktor Hugo (v románu svém „Bídníci“) útočí na kláštery a mnišstvo: „Mnišstvo bylo bičem Evropy: Pomněmež jen násilí, činěného tak zhusta svědomí, vynuceného povolání v kláštere, feudalismu o klášter se opírajícího, práva prvorozenství, nadbytek rodiny do kláštera pohánějícího, surovosti, o níž jsme mluvili, žaláři klášterních, ucpávání úst, zazdívání mozku, nesčíslných důvtipů nešťastných, do věčných slibův upoutaných a přijetí roucha řeholního, tohoto pohřbu duší živoucích. Kutna a závoj jsou dva příkrovy výmyslu lidského!... V 19. věku jsme vůbec v Evropě i Asii, Indii i Turecku, odpůrci asketických klášterů. Podobají se bařinám. Hniloba jich je patrna, jich nepohybnost nezdráva, kvašení se jich uchvacuje národy horečkou a oslabuje je. Jich rozmnožení jest ranou egyptskou!“

(„Vznešená“ tato frásovitost, jak dosud ze všeho uvedeného patrně, jímá jen měle vzdělané čtenáře. Nestranně soudící však dozná, že kláštery byly asylem tisícovým nešťastníkům, že byly semeniskem různorodé vzdělanosti, že byly štepnicemi velikých mužů, že byly zdrojem dostatku, z něhož se sytili tisícové bídných chudáčků, že byly školou, v níž sebezápor, ctnost, umění, osvěta, průmysl, vzdělávání polí, řemesla a j. pěstovány byly a že pro tyto výborné plody byly zakladatelé svými tak bohatě obmyšleny a nadány. — K této pravdě netřeba dokladů!)

²²⁾ „Bratři“ zlehčiti chtějí autoritu církevní (viz: „Neue Weck-Stimmen“ — „die Loge der Freim.“ 1877. Septemberheft S. 17, 18. von Aman Amantus) těmito náhledy:

1. Církev nemá ani síly ani práva ve viditelném světě.

kněží, ²³⁾ vůbec i mravní i zjevný násilí. Jak odkliditi z cesty, vedoucí zednáře k cíli, nenáviděné kněze, tyto zpátečníky a tmáře? Velmi pozorohodný návod k tomu dává „bratřím“ list jednoho zednářského spolku, dto. 9. srpna r. 1858. ²⁴⁾ Snad se podaří zednářům získati některých Jidášů, ²⁵⁾ kteří za zvuk 30 stříbrných zradí plačící matku církev, snad někomu bude milejší volání svůdného světa, než volání Kristovo: „Vezmi kříž svůj a následuj mne (sv. Marek 8, 34.)!“ Lós takových nešťastníků je vždy týž — zhouba! — Jiná zbraň je zničit autoritu biblí. Úloha ta je nesnadna. Odstraniti tolik miliónův exemplářů jest naprosto nemožno. „Bratři“ jsou vynalézaví a dovedou si pomoci. Překrutíme výklad biblí dle vlastních potřeb a tím odstráníme všelikou překážku toho způsobu. Práce v loži nespí. Hlásí se br.. Frege ²⁶⁾ a vzpomenutý už

2. *Katolická církev nemá žádné ceny (!); ona škodí, její mírnící léky jsou jedy, které toho, kdo jich užívá, ničí.*

3. *Nesluší se býti lenivým v boji mravného lidstva s odrodilým kněžstvem.*

4. *Viz předchozí slova br. . . Quineta: „Neběžt o poražení . . .*

5. *Zednářstvu děkujeme, že počalo s církví boj.*

6. *Slova br. . . Strausse (viz „Bauhütte“, 28 März 1873.): „Nesme už žádnými křesťany; jsme zednáři, nic více nic méně.“*

7. *Zednářstvu samo sebou přísluší úloha převzíti vůdcovství v boji lidstva s barbarstvím (křesťanstvím)!“ (Velmistř lože Bluntschli proslovil toto ve své jubilejní řeči.)*

²³⁾ Br. . . E. Reichert (viz: „Bauhütte“ J. 1866. S. 402.) napsal: „Ještě dnes (r. 1866.) bolí nás, vidíme-li, kterak zmohlá kasta kněží hledí poplésti svědomí věřícího lidu svojí autoritou a která držíc v jedné ruce kletbu a ve druhé jedem lži a domněnek napuštěné zbraně, hotoví se zasaditi smrtící ránu organickému vývoji lidstva!“

²⁴⁾ List ten dostal se do rukou římské policii. Byl psán v loži „Venta“. Stálo v něm toto: „Vzdalte kněze práce, oltáře a ctnosti; hleďte jinak zaměstnati jeho myšlenky a čas; učinite jej lenošným, la-bužnickým, vlasteneckým! Tím stane se pletichářem, ctižádostivým a mravně zkaženým. To v á m p o m ů ž e v í c e , n e ž k d y b y s t e d ý k u s v o u o t u p i l i v r a ž d o u n ě k o l i k a k n ě ž í !“

²⁵⁾ Stůj zde aspoň dvojí příklad. Jesuita Passaglio stal se zednářem, redaktorem vlastního listu, čímž jakož prvé dobrými spisy církvi prospíval, nyní zlými škodil. Ovocem zrady té bylo mu — opovr-žení. Ve vládní vládké sněmovně zahřměl mu za to 16. května r. 1864. arcizednář Boggis do uší takto: „Klerus, který žije v opposici se svými představenými, jistě nevzbudí v Evropě o Itálii příznivého smýšlení!“ — Druhý příklad apostaty-kněze podává nám L u d v í k z e s v. M a r t i n a , jenž se stal po odpadnutí od církve velmistrem lože „La parfaite intelligence.“

²⁶⁾ Frege, velmistř lože „zur Vaterlandsliebe“ ve Vis-maru, pojednává o výkladu biblí takto: „Potřebujeme zkušebního kamene, který by nás naučil poznati, je-li některý spis opravdu svatým, pravým zjevením božím. A tímto zkušebním kamenem, touto vůdčí hvězdou, tímto velkým světlem je nám víra ve mravní řád světa. Nic jiného nemůže

br... G ü n s t.²⁷⁾ Prvý praví, že každý jednotlivec jest oprávněn býti sobě vykladačem biblí; druhý, dále popořed, nazývá biblí snůškou různých starodávných pověstí a výmyslů. Že mezi zednáři počet útočníků na biblí jest úžasně velik, lze lehce vyložití sobě jich atheismem.²⁸⁾ Když tedy zednáři veškero učení katolické církve byli učinili předmětem pohrdání svého, Ježíše Krista, zakladatele její, potupili,²⁹⁾ veškerou autoritu, jíž by se poddati měli, popírají,³⁰⁾ sebe samy a rozum svůj zákonodárcem a soudcem,³¹⁾ ano vším³²⁾ býti prohlašující —

víry té nahraditi. Svědectví lidské, že biblí obsahuje učení o úctě svatých a jich prostřednictví (mezi Bohem a lidmi), o očištění a povinnosti „pronásledovati kacíře“, je dle výkladu církve protestantské (hledíme-li ku katolické) proti písmu. Dle výkladu lutherské církve obsahuje biblí učení o věčnosti a trestech pekelných, ano i to, že se přičítají novorozeným dítkám (?) hříchy jejich rodičů (??), ba hříchy prvních dvou lidí! — (Při těchto nesrovnalostech) nezbyvá nic jiného, než hledati pravý výklad, pravé světlo ve vlastních prsou jednoho každého člověka!“

²⁷⁾ B... G ü n s t v přednášce „het Kersfeest“ = das Christfest (20/12. r. 1857.) pravil: „Kdežto původ těchto spisů (t. j. jednotlivých knih biblických) zatemněn jest, nicméně však (kněží) předstírají, že jsou dány Bohem, že byly bez porušení vydány (!) že sbírka jich pěti božské Prozřetelností zázračně (!!) zachována a neporušena (!!) (Výkřičníky ty jsou v originálu tištěného spisku)... Jdeme-li tomu všemu po stopě, myslím, že právem viníme kněze, že hledí náš rozum zatemniti. Jich prospěch je s věrou na tyto bájky přikován a proto podporují vším úsilím tuto pověru...“

²⁸⁾ Proti biblí mluví zednářský „Ritual“ (str. 7.) — a ten je přece snůškou neomylné bratrské moudrosti (!) — mezi jiným toto: „Na oltáři humanismu (zednářského), který náleží všem náboženským vyznáním, biblí — nepostačí!“

— Br... Emil Walther v díle svém „Aus meiner Werkstatt“ r. 1873. str. 441. přisuzuje biblí význam pouze symbolický.

— V záhubném směru nepravé kritiky a výkladu biblí zhoubně působila zlověstná škola theolog. v T u b i n k á c h. — Zakladatelem její byl pověstný Bauer Ferd. a jeho stoupenci a přívrženci byli Schwegler, Hilgenfeld, Plank a Köstlin.

²⁹⁾ L e v XIII. o zednářích svědčí, že zovou Ježíše Krista „kamenem urážky a bláznovství.“ Viz zednářský časopis „Latomia“ z r. 1865. str. 217., (vycházející v Lipsku a vydávaný J. J. Webrem.)

³⁰⁾ Zednářský ritual lože Freiburské (str. 36.) hlásá: „My (zednáři) neuznáváme žádné auktority, nám se to tak hodí. My jsme každý sám svým pánem a proto chceme ukázati duševní svoji samostatnost, k čemuž také, jsouce zednáři, jsme povoláni.“

³¹⁾ Br... L a c r o i x pravil: „Já pravím: za činy své jsme jen sobě samým zodpovědni, jsmeť zajisté sobě vlastními kněžími a bohy!“

³²⁾ Br... F i c h t e ve svém spise „Beitrag zur Berichtigung der Urtheile über die französische Revolution“ r. 1793. str. 53. napsal: „Buď vším sobě samu, sic nejsi ničím!“

tudíž i bohem!³³⁾ — vidíme je v celé jich nahotě. Svobodné zednářstvo holduje atheismu proto, že neobsahuje dogmat, svědomí závazných³⁴⁾ a tím se blíží starodávnému Hellenismu — pohanství.³⁵⁾ Zednáři jsou moderními pohany! — Náčelníci jejich jsou apoštoly čirého naturalismu.³⁶⁾ Smyslná požívavost, rozdělení srdce a touhy mezi ženu a zlato jest charakter zednářských odchovancův i jich učitelů. Zbožňovaný Göthe a Viktor Hugo v plodech svých pod sličnou formou ukrývají starohellénský život jako vrchol rozkoší.³⁷⁾ Než ani starověký pohanský svět nepotakal by cele těmto apoštolům „humanity.“³⁸⁾

³³⁾ Hollandský br. . . N. J. Mouthaan („Jaarboekje voor Nederlandsche Vrijmetselaren“ 5872 (r. 1872.) p. 187. ff.) pravil: „Musíme žít jako Bůh . . . Duch, jenž v nás žije, jest duch věčnosti, neznající časových okamžikův, a neuznávající jednotného stavu. Je to svatá jednička, panující a prostírající se veškerenstvem; je to jedno povolání, jedna povinnost, jeden Bůh! Jeden-li Bůh, pak jsme my — Bohem (!) Rozumíme-li tomu dobře? — Člověk jest z pokolení božského, duch lidský jest duchem božským a duch jest — neděliteln. My lidé — mluveno duchovně — dohromady tvoříme jeden celek a největší bytostí. Báje, pověsti, temná víra lidu — padnou jednou před sebevědomím, že jsme — Bohem! A proč že se tomu vůbec nevěří? Proč této myšlence v cestu postavilo se tolik pahrbků a hlubin? Zkrátka proto, že smyslný člověk nemá žádné chuti a žádného povzbuzení spoutat a býti pánem těla svého. Kdo se cítí Bohem, nemůže dýchat v tomto ovzduší nízkém a temném, jež ubíjí ducha. Kdo se cítí Bohem, žije život, neznaje smrti!“

³⁴⁾ Br. . . Trentowski (v díle svém „Wesen und Unwesen der Freimaurerei“ str. 142.) napsal: „Filolog, jenž tento (můj) spis četl, poznal dojista v zednářstvu obrození starého svobodného a vznešeného ducha hellénského, neznajícího žádných dogmat, nenesoucího nížádných pout autority, neznajícího žádných velikých rozdílů mezi božským a lidským . . . a jenž pouze takým se jevil, jakým byl od tvůrce stvořen. Ano, tento starohellénský duch bydlí v ložích zednářských. Církev (katolická) potlačila tohoto ducha jménem nadpřirozeného zjevení a svojí mystikou a dosadila na jeho místo Ducha sv. — Toto pohanství jest zaslíbeným — Paraklétem!“

³⁵⁾ Viz o tom široce jednající výtečnou stat' z pera P. Františka Pohunka ve „Vlasti“ (roč. IV. a V.)

³⁶⁾ a) Viktor Hugo (viz jeho román: „Bídníci“) napsal: „Saturndie, tato pitvora antické krásy, přeměnila se časem v úterý masopustní a Bacchanalie, druhdy révovím ozdobené, řádra v božské (!) polonahotě na odív vystavující, ochábsé pod zvlhlými hadry severu, přezvány jsou — masopustem!“ b) Toland v díle svém „Pantheisticon“ se modlí: (!) „O sempiternae Bacche, qui reficis et recreas vires deficientium, adsis nobis propitius in pocula poculorum. Amen.“

³⁷⁾ Viz o tomto předmětu připomenuté už pojednání důkladného znalce a slovuťného kritika našeho P. Frant. Pohunka ve „Vlasti“.

³⁸⁾ Eurypides v „Hekubě“ v. 566. o Polixeně napsal, že i umírajíc, velmi pečlivá byla toho, by klesla slušně a zakryla, čeho třeba zakryti očím mužů.

Útok na církve vůbec a katolickou zvláště činí zednáři způsobem děsným. Anyť svátosti jsou jim ničemnou formou, volají: „křtu netřeba a mrtvé pochovati a sňatky potvrditi lze i bez kněží!“ ³⁹⁾ — Odtud nám nastaly sňatky civilní a měrou úžasnou rozvádění manželů. ⁴⁰⁾

Totéž napsal Ovidius „Fastor.“ l. II. v. 833.

Podobně Plinius l. IV. ep. II. o Vestálce Kornelii Maximille.

³⁹⁾ Jakožto nepatrná ukázka zednářské „humanity“, kterak brojí proti mimokatolickým i našemu církevnímu vyznání, stůj zde aspoň tyto: „Kirchlicher Anzeiger von Berlin“ J. 1871. Nro. 22. sděluje, že sotva 3% obyvatelů berlínských v den sváteční přijdou do některé ze 36 modliteben. — Roku 1853. stěžoval si v Berlíně pastor Kuntze: „V Berlíně počítáme asi 400.000, ba snad i více lidí, kteří v neděli dlí mimo modlitebnu a sotva 20.000 do ní přijde.“ — R. 1872. vykazoval pouze 11.900 hlásících se ku křesťanství tím, že obcovali bohoslužbě, kdežto 618.000 propadlo zednářské „humanitě“. — Berlínský „Fremdenblatt“ ohlašuje s malými změnami v témdni „úmrtí 29 nepokřtěných dítek.“ — V 28 berlínských protestantských farách donutil zákon ročně ke 200 rodičův, by dali pokřtiti dítky své. — V r. 1860. bylo v Hamburku zrušeno zákonitě donucování křtu a jak „Kreuzzeitung“ dto. 11/6. r. 1869. dotvrzuje, bylo ze 17.493 novorozenců 7535 (!) nekřtěno. — „Das Halle'sche Volksblatt“ dto. 8/12. r. 1852. oznámil, že z 2353 osob doprovodil ku hrobu duchovní pouze 50! — „Kirchl. Anzeiger“ 1869. stanoví počet bez duchovního pohřbených z 23.070 téměř na 20.000 a roku potomního z 24.718 pouze 21.489! — Podobně tomu jest dle „Germania“ 28/3. roku 1874. i v Eislebenu a dle „Südd. Reichs-Post“ 11/8. r. 1873. i v Thüringenu. — „Allgem. Familien Zeitg.“ 1869. určuje počet prodějných žen pouze v Berlíně na 80.000!!

Tolik na ukázkou, že i na protestanty a evangelíky padl hněv zednářů, důkaz to, že nesnesou žádné autority náboženské.

⁴⁰⁾ Jak to vypadá s civilními sňatky, rozvody a civilními pohřby ještě jinde?

Kdežto v Zákoně starém jen mohutná příčina (škola rabbiho Šammaie tvrdila, že cizoložství; druhá, Hillelova domnívala se, že příčinou tou rozuměti dlužno vůbec veškerou nespokojenost, k níž by dala žena muži podnět) cizoložství vyžadovati mohla lístek zapuzovací (libellum repudii) v Mojžíšově 5. knize 24, 1., je to v 19. století věcí rozmaru.

Totě plod zednářské humanity. Na př. žena odvracující muže svého od toho, by nepřistupoval k loži zednářské, podává mu příčinu k opuštění, k rozvodu. Br... Rousselle viz: „Mondemagonn“: t. VII.) napsal: „Pochopujeme, že se otázka muž choti své v různých okolnostech života, neboť ve společnostech musí býti každý člen slyšen — ale toho nemůžeme připustiti, by muž podřídil svědomí své rozmaru a vůli manželčině. Zapomínáme-li, že žena po mládí už vychována jest způsobem protizednářským a že jí ptáti se bylo by tolik, jako ptáti se jejího zpovědníka. Může-li muž, zasluhující tohoto jména, podrobiti se takovému pokorení? Bojíte-li se domácích rozbrojů? Dobrá shoda mezi manžely je zcela jistě žádoucí... ale kdož by opovážil se tvrditi, že by se měla míru domácímu obětovati čest, důstojnost a osobnost? Přestává-li muž býti mužem tím, že vstoupí v manželství?“

Tak vypadá lože ve své protináboženské činnosti. Slyšme ještě jakoby úhrnem, jaké základní, socialní věty lze zcela logicky a doslovně vyvoditi z pojednání, jež přinesl „Wiener Journal für Freimaurer“ (3. Heft, S. 85.):

Kde se zednáři domohli vesla při vládě (na p. v Belgii, Francii, Španělsku, Itálii, Německu a —), zavedli civilní **sňatek** oproti hlasitému protestu lidu a potvrdili jej formou zákona. Tím stalo se manželství rozvížitelným. Zednáři jednáním tímto zasadili církvi ránu mohutnou, neboť koho bude jímati to kouzlo manželství, jež příroda sama do dvou srdcí byla vložila? Kde je ten lesk a něžnost posvátného svazku, o němž s nadšením psal Tertullian („Ad uxorem“: l. II. c. 9.) ježž velebí svatý Ambrož (l. I. de Abraham n. 59. et 65.), k němuž s posvátnou úctou tihnou Cyrill Alexan., Epiphanius, Augustin, sv. Ignatius („Epis. ad Polyc.“ č. 5.) a m. j., a jehož posvátnost hájí sněm Trid. (sess. XXIV. c. 2, 7.) mocným důrazem? — Kde se octne milostná ona jednota dvou vzájemně se doplňujících bytostí? Jakým směrem budou vychovány dítky? Jaké pokolení povstane z rodičů, svedených zednářskou humanitou? — Není-li stydno jemnocitným šlechtným ženám čísti, co zednářsky emancipovaná „sestra“ Natalie Janvier hlásala paním shromážděným v zednářské schůzi? Mlčky bez jásotu a potakání vyslechly shromážděné ženy neslýchané toto učení, směřující k podrytí jemnocitu, šlechetnosti, ušlechtilosti a ctnosti ženské vůbec. Reč sběsilé řečnice líčila jim „svobodu“ — ženy shromážděné viděly za oponou „svobody“ — zříceniny spokojenosti a ztraceného ráje! — Nebudete-li se třásti otcové, o své dcery, jimž je nalíčena past duševního i tělesného zahynutí?

Podobně zavedli zednáři civilní **pohřby**. V Belgii totiž vydala společnost svobodných myslitelů pravidla, dle nichž členové berou na se povinnost zamítnouti veškerou assistenci kněžskou při smrti, pohřbu a sňatku, netrpíce naprosto žádného křtu, aniž dopouštějíce, by dítky jejich účastnily se sv. přijímání a sv. birmování. (Tak čteme v I. artic. pravidel těch.)

Myšlenku tuto velmi čile podporovaly zednářské orgány francouzské Siècle, Avenir national, Monde maçonnique, Pensée nouvelle, Solidarité, Journal des principes a. j. Jedva že se myšlenka tato tu a tam po Belgii ujala, dostalo se tvůrcům její od anglických „bratří“ v „Chaine d'union“ uveřejněné adressy:

„Zednářům a svobodným myslitelům belgickým!

S potěchou slyšeli jsme o úspěších, jichž docílili svobodní myslitelé belgičtí ve příčině civilních pohřbův. Upřímně děkujeme belgickým bratřím za tuto výtečnou myšlenku. Je to veliký příklad, ježž jste světu podali, a jenž, jak očekáváme, ponese mnohé ovoce. Přijmiz tedy belgické zednářstvo veliký díl našich děků pro sebe, neboť víme, že mu podnět k tomuto radikálnímu hnutí nebyl cizí!“ — (Viz: „Patrie de Bruges“ 13/9. 1865.)

Myšlenka lože jedné stává se bleskurychle majetkem druhé, třetí. Článek 37. nových generálních statut zednářstva italského obsahuje toto: „Jakmile představený lože zví o smrti **pravého** zednáře, ustanoví kommissi, jež by mrtvolu doprovodila ku hrobu. Pohřební průvod, jehož se tato kommissie účastní, musí býti výhradně civilní s vyloučením veškeré duchovní assistence a všech církevních ceremonií.“

I. „Člověk je pánem tvorstva a má práve na neobmezenou blaženost.“

II. „Proto je každé sociální omezování ohudého v pežívání darů pozemských bezprávím, jež nutno odstraniti.“

III. „Největší míra potřeb vedle přiměřeného množství ukojení jich ješť přirozeným právem každého člověka a proto mu nemůže být odňato.“

IV. „Nynější okolnosti toto nezadatelné právo činí směšným a proto nutno, aby byly změněny.“

V. Tato úloha (okolnosti pozměnití, jež jsou naproti zednářské činnosti) připadá svobodným zednářům a ti učinili ji svoji životní úlohou.“

VI. „Člověk má neobmezenou volnost nad svým tělem a nesmí tudíž býti zkrácen v tomto právu ani církví ani státem a jen tak dojde k nejvyššímu vyplnění a blaženosti.“

Tedy takovým, zde arci jen co nejstručněji načrtnutým směrem běře se svobodné zednářství ve příčině nenávisti ke všemu pozitivnímu náboženství vůbec a katolickému zvlášť.

Kdo se opře tomuto záhubnému směru? Kdo první zvedne prápor nespokojenosti s vylhanou „humanitou“ zednářskou?

Kdož jiný než katoličtí kněží a ti tak učiniti musí. Ano — musíme! Na nás zírání pluk mučenníků křesťanských z arény a katakomb, povzbuzující nás k boji vítěznému proti moderním Neronům, Domitianům, Diokletianům a Julianům (odpadlíkům); k nám vzhledají velikáni církevní posilující horlivce a kárající liknavé slovem přísným; ⁴¹⁾

Dnes civilní pohřby ve Francii, Španělsku, Itálii a Německu jsou věcí zcela obyčejnou. Místo kněze zastává při civilním pohřbu řečník, obyčejně člen lože, jenž v oslavné pohřební řeči kupí fráse na fráse.

Poznámka. Listy berlínské uveřejnily v prosinci r. 1873. toto: „Svobodná obec“ („Freie Gemeinde“ přijala v sezení své rady 15/12. r. 1873. pro svůj hřbitov tento nápis: „Zde (= na zemi) učíte sobě život dobrý a příjemný — není žádného budoucího života, žádného vzkříšení!“ a zamítla nabízený drem. Jacobsonem: „Čeho jsme láskou dobyli — to trvá i po smrti!“

⁴¹⁾ Sv. Řehoř (Lib. VII. indict. 2. epist. 47. „Si igitur sic laborat et vigilat, qui pascit oves Laban, quanto labore, quantis vigiliis debet intendere, qui pascit oves Domini!“

Ezechiel 8, 15.

(K těmto slovům Ezechielovým dává znamenitý, závažný výklad Konrad Tanner, opat kláštera „Maria Einsiedeln“ v knize „Bildung des Geistlichen“ S. 407.

Hieronymus (in epist. ad Nepotianum): „Sacerdotis Christi os, mens, manusque concordant.“

P. Řehoř (v homilii 17.): „Ecce mundus sacerdotibus plenus, sed tamen in messe Dei (a v boji se zednáři nastane žeň) rarus valde invenitur operator, quia officium quidem sacerdotale suscipimus, sed opus officii non implemus!!“

na nás dívá se Ježíš Kristus volající: „Nebojte se těch, kteří zabijí tělo . . .“ (Mat. 10, 28.); „Kdo mně zapře před lidmi . . .“ (Mat. 10, 33.); „Já s vámi jsem po všechny . . .“ (Mat. 28, 20.)! — k nám jako k milým dětem vzhledá týraná matka církev zkoumajíc naši dětskou vděčnost a lásku za dnův utrpení; na nás pohlíží vatikánský vězeň, jež zednáři vězní v osobě Lva XIII. a volá k nám (v řeči v červnu r. 1889. konané v tajné konsistoři), že zednáři po způsobu židovské lůzy Barabáše (Giordana Brunona) k životu, správce církve Kristovy však k smrti odsoudili; nás poučují nepřímé výroky slavných mužů starověku⁴²⁾ a my — bychom měli mlčeti? „Jestliže vy budete mlčeti, toto kamení bude volati!“ (Luk. 19, 40.)

A jakých zbraní třeba k boji tomu? Mnohých a dokonalejších!

Ozbrojme se vigilancí! Kam pohodí zednářstvo knihu bídnou, tam položíme my dobré dvě! Toté zbraň veleprospěšná.

Žijme šlechetně, obětavě, služme Bohu a ne mamoně⁴³⁾ pilně studujme, silme se modlitbou, napomínejme, vystříhejme, varujme, vlastním příkladem povzbuzujme, ctnostmi všemi bohati budme⁴⁴⁾, ať pozná lid vnitřní cenu naši — krátce následujme Ježíše Krista!

⁴²⁾ Cicero (de orat. lib. III.): „Opressi sumus opinionibus non modo vulgi, verum etiam hominum, leviter credentium.“

Magnor. Moral. (lib. I. c. 5.): „Si quis adeo temerarius sit, ut Deos etiam contemnat, non erit hic vir fortis, sed fatuus.“

⁴³⁾ Hieronymus (Epist. ad Nepotian.): „Obsecro te . . . ne lucra saeculi in Christi quaeras militia, ne plus habeas, quam quando clericus accepisti . . . nonnulli enim sunt ditiores clerici, quam fuerunt saeculares, qui possident opes sub Christo paupere, quas sub locuplete et fallace diabolo non habuerunt, ut suspiret eos Ecclesia divites, quos mundus tenuit ante medicos!“

⁴⁴⁾ Trident. (XX. de reformat. e. 1.): „Nihil est, quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum, qui se divino ministerio dedicaverunt!“

II.

Hrozný boj, o němž milióny lidí nemají ani nejmenšího tušení a jež zednáři byli pozvědli proti náboženství pozitivnímu vůbec a katolickému zvláště, patří důsledně i monarchickému státu.¹⁾ Belgičtí zednáři přisvědčí nám, že mluvíme pravdu.²⁾ Podkopníci ti jsou si toho dobře vědomi, že jen tenkrát lze podjiti se prospěšně boje proti mocným, dobře zorganizovaným státům, padnou-li náboženské zásady a zákony o závaznosti a povinnostech poddaných vůči panovníkům. Za tím účelem vymyslili si — znajíce dobře lidskou přirozenost, že nerada snáší jho — způsob, jak by ulovili lehkověrných lidí, podobných klátící se třtině. — Údící tou je sladké slovo „svoboda.“ Předstírajíce, že lidská svoboda jest úplná neodvislost ode vší autority, úplná bezzákonost a naprostá nezávaznost k zákazům a povinnostem, pobouřili lid, zde železnými samovládci týraný, onde slabochy ovládaný. Pod zástěrou „humanity“

¹⁾ V přísaze, předcházející přijetí do 30. stupně rytířů „Kádoš“ (קדוש = svatý), říká kandidát: „Šlapu na tuto královskou korunu i na tuto kněžskou a papežskou tiaru.“

²⁾ V Luttychu, zednáři zcela prosáklém, volali tito za Leopolda I.: „Když jsme se sebe setřásli autoritu boží, nechceme slyšet o žádné jiné lidské. Necht' žijí rekové z r. 1793! (Robespierre, Marat, Danton a j.) Revoluce dá nám svobodu. Chceme republiku, zrušení vlastnického práva a odstranění dědičné posloupnosti!“

Co asi pohnulo krále Leopolda I. k pověstnému výroku: „Jednou-li se lidská společnost vyšine z kolejí křesťanství, upadne do barbarství?“ (Viz: A. Neut, attentats de la Fr.-M., Gand 1868. str. 86.)

Nezdá-li se panovníkům světa slovo sv. Pavla: „Není mocnosti léč od Boha, a které jsou, od Boha zřízeny jsou!“ (K Řím. 13, 12.) příjemnější hudbou zníti, než svrchu uvedené volání lůzy?

Poznámka. V Belgii, ležící mezi Francií a Německem, mají lože velmi těžké postavení, anot se těžiště rozhodného vlivu se změnami dějin proměňuje. Zednářství pozbylo zde mnoho půdy rázností episkopatu (viz: Pastýřský list metropolitů Engelberta v prosinci r. 1837., podepsaný všemi biskupy belgickými). Výsledkem tohoto listu bylo, že z 35 loží (r. 1837.) klesl počet jich během 15 let na 23. (Viz: Annuaire du Grand-Orient de Belg. pour 1852.) V r. 1865. bylo jich pouze 13. Od té doby počet jich poněkud se zvýšil.

hlásají osvobození staletého jha nenáviděných dynastií.³⁾ Domnívajíce se pak, že podvrtným učením svým byli už dosti zlehčili a podkopali autoritu církevní v srdcích lidu, pustili se v boj druhý, jehož veškeren vztek a síla namířeny jsou na ústroje státův. Padesáte let po zorganizování svém (svrchu připomenutou „Andersenovou konstitucí“) zničili „bratři“ dle svědectví janovské lože „Colombo“ panství domu Bourbonského ve Francii.⁴⁾ Heslem zednářů proti církvi bylo a jest: „écrasez l'infâme!“ — v boji proti státům: „revolucí k republice!“⁵⁾ Násilí, nespokojenost, bujnost rozvášněných mohutností, vzpoura⁶⁾ jsou prvky hlavní, z nichž revoluce

³⁾ Br. . . Dr. E. Pfundheller ve Štětíně (21/1. 1874) měl tuto řeč, již „Zirkel“, orgán vídeňské lože „Humanitas“ 15/5. r. 1874. uveřejnit se odvážil: „Moji bratři! Podivný je to čas, v němž žijeme. V několika desetiletích sběhly se události, jimiž by se spokojila v jiných dobách celá století. Mocné boje byly bojovány a to vesměs boje za svobodu: ať už směřovaly k osvobození z onoho potupného otroctví, jež snižovalo ve státech jihoamerických miliony lidí — na zboží, neb k rozvázání pout a překážek, které věčně oprávněnému pudu po jednotě a svobodě osvěcených národů přidávaly panování a dynastie a které kladly oněm věčným právům (jednotě a svobodě) zastaralé, novému věku nesrozumitelné zákonné principy. Překážky ty padly (ony mocnosti totiž) mocí onoho zákona odvěkého, jímž odumírá strom, míza-li v něm vyschla a jímž člověk odumírá, duše-li z něho vyjde. S neúprosnou spravedlností osud ořezal strom, jenž nenesl ovoce a jenž hyzdil zemi; vypěstil nové mlázi ve věčné úrodné půdě lidstva, až mocně vzrostlo a vydalo květ i ovoce!“

A to **prošlo** rukama — censury!!

⁴⁾ Lože „Colombo“ v Janově (viz: „Leipz. Freimaurer-Ztg.“ 24. Dezemb. J. 1864.) vyjádřila se: „Francouzská revoluce z roku 1789. jest dílem pouze zednářů, neboť všickni nejznámenitější muži tehdaž byli zednáři. Později tamní zednářský spolek provedl revoluci r. 1830. a 1848. Všecky nepokoje vlášské z r. 1822. komu jinému slušno připsati než jim? Zednářství a demokracii nelze od sebe rozlišovati, nýbrž považovati za věc jedinou!“

⁵⁾ Br. . . Weishaupt pravil: „Až bude náboženstvím lidu rozum, zmizí panovníci ze země!“

Br. . . Fichte: „Králové jsou egoisty, despoty, podmanitely!“

Br. . . Trentowski: „Každá revoluce jest oprávněna.“

⁶⁾ Viktor Hugo v připomenutém románu napsal: „Z čeho skládá se vzbouření? Z ničeho a ze všeho! Z elektriky znenáhla vyvinuté, z plamene náhle rozžatého, ze síly zbloudilé, z dechu kol hlavy zavanuvšího. Týž dech dotýká se hlavy, jež myslí a mluví; duší, jež trpí; vášní, jež planou a neštěstí, jež k nebi volá a to vše unáší s sebou. — Kam? — Na zdař bůh (!), skrze zákony, stát, zámožnost a nestydatost ostatních. Živlové vzpoury jsou: popuzené přesvědčení, rozhořčené nadšení, rozčilená nevole, potlačovaný válečný pud, nadšená zmužilost mládeže, šlechtná (!) zaslepenost, zvědavost, náchylnost ku změnám, touha po neočekávaném, neurčitá nenávisť, hněv, klamání, ješitnost, která myslí, že osud svému slovu nedostál, nepohodlí, blouznění, ctižádnost a konečně rašelina t. j. špína lehce zápalná!“ (Který asi z těchto živlů

bývá sloučena. Lid, který jest slepým nástrojem v rukou revolučních vůdců, musí býti na úždě držán strachem, hrůzou, strnutím (hrůzovláda r. 1789. ve Francii). ⁷⁾ Tímto činem chtějí zednáři domoci se vlády. ⁸⁾

Dle všech okolností, jak zednáři zařídili směr boje proti ústavním vládám, honosí se nadějí jistého vítězství. ⁹⁾ Br. . . Herzen stanoví pochod, vedoucí od vlád těchto k republice. ¹⁰⁾

Povšechná mínění „bratří-zednářův“ o monarchickém státě jsou z části uvedena A m a n e m A m a n t e m (viz: „N e u e W e c k s t i m m e n“ J. 1877. Sept. Heft), tolikéž i jejich smýšlení o králích a revoluci. ¹¹⁾ Jak zhouby jsou tyto zásady,

vede zednáře ku vzpouře? Všecky a pak ta, jež jmenuje se — bezbožností! — — — „Vzpouřa je smrstí ve vzduchu společenském, — vše za sebou táhne, utrhá, ničí, hubí, z kořen vyvracuje a vše za sebou unáší, povahy vznešené i chatrné — — —“

⁷⁾ Br. . . Steff napsal ve svých „Beiträge: „Je třeba zabít psy, totiž nepřátele revoluce, lid hrůzou a strachem ochromiti, nepřátele pravé lidskosti pronásledovati a listiny s jich jmény si učiniti, neboť ti pro dobro republiky musí umřít. Teprve když byla vylita krev několika tisíců takových obětí, vrátí se mír, svoboda a láska na zemi.“

⁸⁾ Blumenhagen pravil r. 1822. „Panovníci sami se skloní (jsouce k tomu donuceni hrůzou) a nám ponechají panství nad světem a národům popřejí svobody, kterou my jim připravujeme!“ — (Čím zaručí zednáři národům tuto svobodu a její trvání, když zneuznávají vše-likou autoritu, — tedy i tu, která nad nimi vládne?)

⁹⁾ a) Kazatel a zednář br. . . Dulon v díle svém („Vom Kampfe und Völkerrecht“ r. 1849.) napsal: „Každé vzepření se proti své vrchnosti jest národu dovoleno a vždy jest nutno hledati bezpráví (jež lid k tomu kroku dohnalo) na straně vrchnosti. Právo revoluční je posvátno a nezadajno a vždy tu pohotové, když národ stoupá k revoluci a vítězně se jí domůže. Budoucnost náleží republice!“

b) „Herr von Sydow“ v tajemném listu „Asträa“ vyznává, že rozšířením ideí o svobodomyšlnosti a nezávislosti musil padnouti pomník, jež si vystavěly monarchie, založené na křesťanství. — A dále praví: „Revoluce byla rozšířena zednáři (nuže, zde slyšme vlastní jejich „confiteor“). A během času na této cestě revoluční provede zednářství, že republika posléze proti všem odpůrcům zvítězí a svůj vlastní zákon po celé zemi bude vydávati.“

¹⁰⁾ Br. . . Herzen vykládá postup takto: „Náčelníci zednářského spolku jsou počátkem konstitučního, liberálního, potom radikálního a konečně republikánského smýšlení.“

¹¹⁾ 1. *Vláda není v loži, ale lože jest u vlády.*

2. *My víme, že při některých vysokých stupních (důstojenství zednářského) takové zásady přicházejí, o nichž veřejně mluvití nikdy by od vlády nebylo dovoleno a —*

3. *tím se stalo, že panovníci tajné plány, které proti nim samým nastrojeny jsou, chrání.“ K těmto slovům br. . . Louise Blanca, jež napsal v díle svém „Geschichte der französ. Revolution“, netřeba jiného komentáře než otázky: „Nuže, vy mocní tohoto světa, ještě-li nerozumíte určitým těmto plánům?“*

dosvědčí nám pruský ministr války a zednář, br. . . Haugwitz, výrokem, nedlouho před smrtí svou pronešeným.¹²⁾

Jak kolossálními plány zednáři se zabývají, čteme v „Interessante Enthüllungen“ str. 5—6.¹³⁾ Je to program dalekosáhlý, kam se oko ani nejbystřejšího a nejsmělejšího diplomata ani z daleka neodváží. Zednáři vysoko postavení mnoho vědí, ale nesmírná většina jich je pouhým strojem, jak svědčí br. . . Findel ve své „Neue Herzogliche - Coburgische - Freimaurerzeitung“. ¹⁴⁾ Br. . . Ferdinand, vévoda Brunšvický, pravil v manifestu svém z r. 1792. jinými slovy totéž. Vlastní účel zednářského spolku znám jest (dle Eckerta) pouze patnácti osobám, z nich tři představují karikaturu nejsv. Trojice a dvanáct ostatních tolikéž — apoštolů!!

4. *K dosažení nějaké moci od knížat doporučíme upotřebení frásť a lichocení („Latomia“ r. 1866—67.). —*

5. *Dostane-li se panovníkům vůdcovství lože, stává se to jen na oko, neboť pak ti, jež panovníci místo sebe k tomu delegují, sesílují svá vlastní ustanovení knížectvím jménem.*

6. *Při přijetí do vyšších stupňů říkají kandidáti: „Pravým sednářstvím jest nenávisť proti papeži, králi a vojsku!“*

7. *Kvašení mezi národy jest dílem lože.*

¹²⁾ Br. . . Haugwitz z pravil totiž: „Tajemné pikle zednářstva, tohoto rozplazujícího se jedu, jehož uštknutí ohrožuje lidstvo nyní více než druhdy, musím ještě jednou na konci svého života uvážiti. Zednářství shoduje se v tomto jednom bodu: „panovati nad zemí, učiniti trůny svým majetkem a panovníky svými správci.“ V loži byla ujednána francouzská revolue, zavraždění krále a všechny ostatní ohavnosti.“

¹³⁾ „Asi před 30 léty — bylo to krátce před r. 1859. — vracel se slóvutný, ve Vídni dobře známý diplomat — z jehož úst jsme se toto dověděli — z jednoho hlavního města jihoamerického do Evropy. Na téže lodi plavil se také tehdejší brasilský ministr zahraničných záležitostí, jsa zároveň velmistrem tamnější lože . . . Kteréhosi dne pravil tento k našemu diplomatu: „Vy se toho ještě dočkáte, že budete míti v Evropě tři veliké státy; jeden románský pod panováním domu Savoyského, jeden germánský pod Hohenzollery a jeden slovanský pod vládou rodiny Romanov-Gottorfské. Ne snad že bychom se my zednáři starali zvlášť o tyto dynastie, o nikoliv! My, když jsme úlohu svou dokonali, můžeme si jíti. Tyto tři monarchie tvoří pouze přechod ku 3 velikým republikám evropským, z nichž se utvoří časem jedna veliká republika lidstva, což je cílem všech „bratří“! — Velmi podobnou myšlenku pronesla v katechismu svém už r. 1813. v Kijevě založená lože, kde mluví o veliké slovanské republice, k níž by patřilo Rusko, Polsko, Čechy, Morava, Dalmacie, Chorvátsko, Sedmihrady, Uhry, Srbsko, Multány a Valašsko. — Totéž bylo ujednáno na kongresu Genfském 1864. Projekt k utvoření podobné republiky nalezneme v jage-lonské bibliothéce v Krakově. Pochází z péra br. . . Gordaszewski-ho. Vydán byl v Paříži už r. 1884.

¹⁴⁾ „Přemnozí „bratří“ nejsou s to, by prohlédli podstatu svobodného zednářství.“

Nastává otázka, proč zednáři upírajíce katolickému náboženství možnost tajemství, sami činnost svoji co nejmožněji zahalují rouškou tajemnou? Na to odpovídá nám „Freimaurer-Ztg.“ dto. 30. září r. 1865. takto: „Vyzraditi naše tajemství bylo by tolik, jako dopustiti se sebevraždy; spolek zednářský může obstáti **pouze** se svými tajemstvími.“

My víme už, proč lze zednářům takto jen udržeti se; vždyť tma štítí se světla; kdyby zednáři jednali poctivě, neskrývali by se v zákulisí; ale toho si neumíme vyložit, kterak se mohl odvážiti pověstný zednář Dr. Schultze-Delitsch v sezení říšské rady 5. listop. r. 1875. žádati pruskou vládu o právo veřejnosti pro zednářství jakožto spolek — užitečný!

Tak hrozivě vystupují zednáři!

Znaje strašlivou moc a hrozný dosah zloby zednářské, volá sv. Alfons výstražným hlasem ku katolickým knížatům ¹⁵⁾, ale volal nadarmo. Dnes jest už pozdě! ¹⁶⁾

Když tedy zednáři takovými zásadami, plány a úmysly se obírají a na dále k nim plnou měrou budou směřovati, vizme už, čím od počátku reformace své oblažili lidstvo! Dějiny nechť nás doprovázejí!

Na velikém sjezdě zednářů ve Frankfurtě r. 1784. bylo ujednáno zrevolučniti Evropu. Br. . . Bode a br. . . van dem Busch byli posláni do Paříže. Za pomoci tamních „bratří“ Anacharse (Baron Cloots) a Helvetia (baron Holbach) podařilo se jim založiti klub jakobínský, který přivedl francouzskou revoluci k výbuchu. Br. . . Haugwitz, Lamartine a Viktor Hugo tomu dosvědčí. Nepřátelé všeho řádu velebí revoluci francouzskou jakožto světlo národům, ukazující cestu ku svobodě. My však nechlubíce se vylhanou humanitou t. j. nelidskou lidskostí, nýbrž jsouce vedeni posvěceným duchem Kristovým, s bolestí počítáme nesčetné ty oběti nešťastníků, kteří byvše uchváteni revolučním vírem stali se kořistí guillotiny, — s hrůzou měříme ono moře krve nevinně prolité.

Revoluce francouzská měla býti mostem z ústavního království k republice. Byla-li? Korsický voják zavedl novou dynastii a ti, kteří prvé volali slávu revoluci a republice, utichli a nutně sklonili šíje před — uchvatitelem. Bojíce se moci a bezohlednosti velikého trůnborce, nabízeli zednáři Napo-

¹⁵⁾ „Tato sekta stane se jednoho dne zkázou ne církve, ale států; nevšímáno si jí a proto pozdě zpozorují škodu, kterou jim způsobil.“

¹⁶⁾ A jako na výsměch moci panovníci „Freimaurer-Zeitung“ r. 1864. potaká těmto věsteckým slovům světcovým díc: „Toto proroctví stalo se z části pravdou a v krátce stane se jí úplně!“

le o n o v i I. ústy br. . . S i e y e s - e hodnost „Grand-Electeur-a,“ čímž však onen pohrdl,¹⁷⁾ přijav jenom v té příčině služby jejich, pokud se týkalo nenávisti jich vůči Římu a potlačení moci papežské. Prospělo-li mu? Panovník vládnoucí téměř celou Evropou obával se vetchého starce na stolci Petrově. Proč se obával? Čeho? Vítězných-li zbraní věčného Říma?

Ty už odpočívaly shnilé a rzi strávené na bojištích, kam čas a národové mravně zkažený národ římský a jeho slávu byli pochovali. Proč se obával Říma? Protože byl uchvatitelem francouzského trůnu — a Řím nikdy neschválil a neschválí — násilí. Mocný usurpátor bál se lásky katolického lidu, již tento choval k římským papežům. Tohoto neviditelného protivníka pokořiti nemohl, neuměl. Napoleon poznal, že Řím vládne **nitrem** lidí. „Království mé není z tohoto světa!“ (sv. Jan 18, 36.) Trůny panovníků pokořil zbraní vítěznou, stolce Petrova zvrátiti nemohl, ač k tomu cíli také, užíval — svobodných zednářů.

Napoleon padl. —

Jaké bylo další ovoce obnovené republiky? Za první revoluce padla hlava Ludvíka XVI. (21. ledna r. 1793.) a nešťastné Marie Antonie. Čtyřicet let později (r. 1830. v červencové revoluci) prchá Karel X. do vyhnanství. Po 18 letech (24. února r. 1848.) br. . . král Louis Filip vypuzen. Vinu jeho hlásá světu žid, ministr francouzský a velmistř lože Cremieux takto: „Král se zatvrdil proti národnímu duchu (t. j. proti požadavkům lože) a proto jsme jej svrhli (nous le renoersâmes)!“¹⁸⁾ — Zajímavost jest čísti „Witzkalender“ v říjnu r. 1847. vyšlý na rok 1848., redigovaný br. . . židem Glasbrenner-em (redaktorem „Berliner Montags-Ztg.“ a členem hamburské lože „Absalom zu den drei Nessel.“¹⁹⁾ — Další činnost bratří-zednářů táhla se od r. 1789. (pokud se týče probuzení revoluce) až na doby nejnovější. Každý musí uznati, že zednáři, stávající v bratrském spojení s předními vůdci komunistův a socialistů, Dupontem de l'Eure, Lamartinem, Ledru-Rollinem, Aragem, Garnier-Pagès-em, Cremieux-em,

¹⁷⁾ Napoleon tenkrát (viz: „Thiers histoire du Consulat et de l'Empir, ch. 1) řekl Sieyès-ovi: „Váš „Grand Electeur“ je král zahálčivý (roi fainéant) a čas zahálčivých králů (předchůdců Napoleonových na francouzském trůně) už přesešel.“

¹⁸⁾ Tento Cremieux vystoupil ještě jednou v elsasské loži a tam se chlubil, že spolupůsobil ku probuzení revolucí i r. 1848 i 1870.

¹⁹⁾ Tam stojí psáno ku 24. únoru r. 1848.: „Dům Ludvíka Filipa činí inventář a jest smuten, poněvadž passiva přestupují activa! — Král byl tedy k vyhnanství zednáři — předurčen!

Louis-Blancem a j., měnily dějiny francouzské a tím i jiných národů.

Dva roky před svým vypuzením (r. 1846.) psal Louis Filip belgickému králi Leopoldu I.²⁰⁾, (když belgičtí zednáři hrozili zavést tam republiku cestou revoluční), že intervencí francouzského klubu zednářského bude žádáno na zednářích belgických odvrácení toho zla.“

A po dvou letech, Ludvíku Filipe? Ti „bratři“, kteří zachovali (?) Belgii, vyhnali — tebe!

Pojďme dále!

Kdo zničil předchůdce Karla X., Ludvíka XVIII. víme. Br... Decazes († r. 1860.), jeho vlastní komoří a důvěrník. Jsa zprvu chěfem policejním a později ministrpresidentem, uměl tak výhodně užívat politiky, že králem byl jmenován vévodou a nejvyšší radou zednářskou (suprême Conseil) názvem „Puissant Souverain Grand-Commandeur Grand Maître.“ Komu z obou sloužiti? Decazes rozhodl lós krále na vyhnanství. Tak odplácení panovníkům za přízeň jich — zednáři!²¹⁾

Ptejme se dále, kdo zničil vévodu Berrského, kým padl šlechtetný Garcia Morenno, president republiky Ecuadorské? V očích zednářských byl Morenno hříšníkem nelslýchaným — spravoval totiž způsobem katolického náboženství hodným stát — a proto padl.

Kým padl Alexander I., cář ruský?

Na sjezdu „zednářů“ v Moskvě r. 1817. ustanoveno za vraždění cáře Alexandra I. Ptáte-li se, co že zlého učinil, odpoví vám lože, že byl panovníkem absolutní formy a proto musil padnouti. Šest lét později v zednářské schůzi a poradě u br... knížete Wolkonského, navrhl br... Oberst Postel zničiti cářskou rodinu celou. — Arci kolos ruský bez hlavy by neobstál. Alexandr I. otráven zednáři na moři azovském r. 1826. (Dr. Spazier a Fowinier).

Žádáte si ještě jiných důkazů?

Pamatujeme zajisté všickni, jakou smrtí na valech města Gueretara 19. června r. 1867. zemřel vznešený bratr našeho nejjasnějšího panovníka, Maximilián, císař mexický. Katolickými velmoži byv zvolen chtěl se i liberálům zavděčiti. Liberálové a zednáři jsou v Mexiku jedno a totéž. Nej-

²⁰⁾ Belgie jest, jak dále ukážeme, prolezlá zednáři.

²¹⁾ Viz v časopise „Correspondenz-Blatt für den catholischen Clerus Oesterreichs“ J. 1889—90. článek: „Ungehaltene Reden über die französische Revolution (Nr. I...) von H.“

přednějšími protivníky nového panovníka mexického byli: Juarez, Porfirio Diaz, Lerdo de Tejada, Ocampo, Degollado, Zaragoza, Valle otec a syn, Zamora a zrádný Lopez. Jim a jich stranníkům obětoval nešťastný císař jmění církevní, přízeň kléru a svazek s Římem. Ústavní panovník však nesrovnává se s duchem zednářův a proto svrchu připomenutého dne a roku dokonalo šlechtné srdce Maxmiliánovo.²²⁾

Revoluce r. 1848. byla rozvětvena po celé Evropě. Vizme kterak! 15. března mluví se v Brusselu a Lipsku o věcech, které mají se v Berlíně sběhnouti. A hle! Tři dni později (snad náhodou?!) shromáždilo se 50 studentů pod lípami, by zavraždili krále! (Když pak tento pokořiv Rakousko (r. 1866.) a Francii (r. 1870.) stal se pánem sjednoceného Německa, tu zednáři zapomenuvše na úmysl vraždy jeden nade druhého předčil voláním „slávy“ a sepisováním hymnův a ód. (Viz „sonetty“ br. . Müllera von der Werra a četné slavnostní řeči br. . Arnolda Reuscher-a, Arsina, Bluntschliho, Osterwalda atd. atd.) — Ó té důslednosti v jednání „zednářů!“)

Třináctého března (r. 1848.) vybuchlo to nejprve ve Vídni. Studenti tvoří legii, Metternich děkuje se z ministerstva.

V květnu (15.) nastalo jitření v Paříži, téhož dne ve Vídni poznovu (císař Ferdinand musil uprchnouti, poněvadž studenti (Dr. A. Fischhof) s danou konstitucí nebyli spokojeni). Téhož dne staly se bouře v Neapoli, téhož dne opět bouře v Berlíně a téhož dne mluví se v Pozňansku o tom, že „dnes“ t. j. 15. května (r. 1848.) bude prohlášena v Paříži národem francouzským „polská republika!“²³⁾

Nuže, jak podivuhodný to konnexus dějin jedné hodiny na místech tak různě od sebe položených a za živlů všude jinakých! — Ptáme se, kdo sprádal asi tuto osnovu, z níž vzešla svrchu uvedená, mohutně rozvětvená historická událost?

Zednáři považují to za „náhodou“ (zufällig) povstávší. Slyšme dále!

Br. . . Lewis obdržel 2. září r. 1848. od liberálního ministra vnitra, barona Doblhofa, povolení ku zřízení, vlastně obnovení staré, poněkud zašlé lože ve Vídni u sv

²²⁾ Viz Osseg's: „Hammer der Freimaurerei am Kaiserthron der Habsburger“ a Pachtler's: „Götze der Humanität“ — 504—5.

²³⁾ Viz různé politické časopisy z r. 1848.

Josefa.“ — Téže právě doby obdržel br. . . Košut dovolení od uherského ministerstva B a t t h y a n y i - o v a založiti loži „u jitřenky vyššího světla.“ Zednáři tito podali si ruce a t e p r v e t e h d á ž propukla „vlastní“ revoluce.

Uherská revoluce byla sice potlačena bitvou u Villagoše, ale mocné símě její vypučelo opět. Br. . . M a z z i n i ²⁴⁾ napsal r. 1851. v pověstném svém manifestě na ústřední komitě ku zrevolučnění Evropy do Londýna říši naší ortel: „Austria est delenda!“ („Rakousko musí býti zničeno!“) Klíčem k tomu byla mu různost národů ²⁵⁾ jako prvků, z nichž Rakousko je složeno. — Strašlivý programm Mazziniho sice nevyplnil se cele, ale zajisté s polovice. — Příkvapil totiž rok 1866. a výsledek bitvy u S á d o v é byl příčinou rozdělení říše (d u a l i s m u s). Nuže, kdo to zavinil? Zednáři, svobodní zednáři, jak jsme poznali, když jsme citovali tajemný, v Berlíně téměř půl roku před porážkou u S a d o v é (13/7. r. 1866.) vyšlý spis (v lednu), v němž byl pozdrav nově nastávajícímu roku 1866. ²⁶⁾

Kdo asi měl v tom podkopnickém díle ruce? Br. . . Klapka, člen nejvyšších stupňů lože v Budapešti „M a t y á š K o r v í n u s,“ br. . . Košut a j.

Kdo byl činným u válce téhož roku, v níž Rakousko s Itálií bylo zapleteno? Zednáři a jich přívrženci jako br. . . C z a k y, Bismark, generál Lamarmora, Napoleon III. a jiní.

Zde si opakujme jednou ještě už uvedená slova br. . . Steffa a br. . . B l u m e n h a g e n a!

Pojďme ještě dále! Výrok zuřivého zednáře, br. . . prince N a p o l e o n a. J e r ô m e - a („Plon - Plon“), jež pronesl v červenci r. 1866., podobá se výroku, jímž M a z z i n i vyřkl nad Rakouskem ortel, jako vejce vejci. ²⁷⁾

²⁴⁾ O br. . . Mazzinim, duši to zednářského spolku, psal Karel T ů m a v „Matici lidu“ pod titulem „Apoštol svobody“ r. 1873. (soudíme-li dle dát pramenů vpřed uvedených,) velmi stranicky.

²⁵⁾ L'exploitation de la rivalité des nationalités diverses.“

²⁶⁾ Pozdrav ten zněl: „Rok 1866. náležej nám!“ t. j. události toho roku každý nám připsati musí. — Nuže mějte si na rukou nevinnou krev a tisíce výjevy bdy!

²⁷⁾ Řekl totiž Napoleon: „Císařství francouzské je triumfem dnešní demokracie a revoluce. Revoluci této překážela restaurace a parlamentární liberalismus, ale nyní kráčí v před vůči všem překážkám. — Ó by se byla už před rokem spojila s Pruskem a Itálií! Nyní však už určitě přišel čas, abychom dopustili vysoko vláti revolučnímu práporu. Progra mmem této revoluce je boj proti katolicismu, je to veliká národní jednota zbudovaná na zříceninách uměle zřízených státův a smluv; je to

Cílem zednářské práce je přeměna ústavních monarchií v republiku. Proto volal br. . Serrano: „Pryč s Don Carlosem!“ — proto křičeli zednáři italští: „Pryč s Františkem Neapolským!“ a „zničme světské panství papežovo!“²⁸⁾

Kdyby žili br. . Mazzini a Garibaldi, musili by dosvědčiti nám. Dnes zednáři sjednocují Itálii a Německo a právě ozývají se při každé příležitosti, že jsou nepřátely vsí ústavy monarchické a že mají úkolem „lidstvo zbaviti veškeré autority.“

Jsou praktičtí! Lépe jednu bitvu svěsti rozhodně všemi silami než rozdrobiti síly své. Lépe zničiti rázem „obra“, než dlouho přemáhati zástup „trpaslíků.“

Od počátku tohoto století zahubili a dílem vyhnali s trůnů zednáři 28 (!) panovníků.

A právě, co tyto řádky píšeme, není-li počet těchto královských a císařských obětí větší? Cože stalo se v Brasilii?

Zednáři pozvedli prapor odboje proti císaři svému dobrému, rozdmýchali revoluci a rod císařský na věky z Brasilie vypovězen.²⁹⁾

Je to oběť poslední revolucionářských pochopů, jakými byli a jsou: Mazzini, Garibaldi, Košut, Klapka, Bem, Juárez, Marx, Cremieux, Lassale, Schultze-Delitsch, Bakunin, Herzen, Robert Blum, Hecker, Struve atd. atd.

Ukončíme toto kratinké pojednání slovy „A mana Amana,“ jež ve výtečném díle „Die Loge der Freimaurer“ (Neue Weckstimmen“ J. 1877., September-Heft) uveřejnil a jež tuto v českém překladu podáváme:

„A nyní odpovězte, vy „vlci v beránčím rouše,“ vy sluhové loží, kteří v témž okamžiku honosíte se věrností ku státu, když právě lóčky k jeho pádu kladete, odpovězte:

triumf demokracie, jež nejméně 100 lét vedena byla mocnou rukou císařů; je to válka, dlouhá válka jakožto podmínka a účinek této politiky. — Přední překážkou toho je — Rakousko. Rakousko jest nejmocnější oporou katolicismu. Ono repraesentuje sloučené národy proti jednotným. Rakousko je posledním útočištěm katolicismu a feudalismu (šlechty). Proto musí býti poraženo a zničeno!“

²⁸⁾ Papežská stolice pozbyla za P'ia IX. (20/9. r. 1870.) světského panství, když Viktor Emanuel v průvodu vrchního generála Cadorny se 60.000 muži vtrhl do Říma branou „Porta pia“.

²⁹⁾ Brasilie je domovinou přechetných loží zednářských a jak tvrdí biskup olindský v listě (dto. 2/8. r. 1874.) velmistrem všech loží tamních byl té doby první ministr (!) císařův br. . Visconte de Rio Branco!

Proč Maria Terezia vynesla proti nám nejpřísnější zákazy, proč právě ten, jež tak často voláte a jenž nyní už odpovídati nemůže, proč právě Josef II. dva výnosy (16 prosince r. 1785. a před svojí smrtí) proti vám vydal a nařídil konečné zrušení všech loží?

Proč František I. r. 1794., jemuž byly předloženy vaše plány světoborné, dal rozkaz na zasloužené vymýtní vašich loží?

Proč veřejně doznává bývalá zednářská vysoká kapitula r. 1794.: „Předáol německého zednářství cdstupujl. poněvadž z jeho lůna pošly a pojdu všechny revoluce, aniž by předáci sami (zhoubného) průchodu jich zastaviti mohli?“

Proč zapřisahal br. . Haugwitz v tajnou dílnu vaši hluboce zasvěcený bratr a pruský ministr, panovníky na kongressu ve Veroně, aby zničili zednářství?

Proč byl vydán pruský edikt 20. října r. 1798. proti (vaším) tajným spolkům?

Proč nepřijal Napoleon I. hodnosti sobě vámi podávané, totiž „Grand Electeur“ a proč nazval tuto hodnost „roi fainéant“ t. j. království loutkové?

Proč byl uzavřen r. 1850. veliký francouzský Orient pro svoje státu nebezpečné tendence?

Proč pronesl váš drahý br. . . , belgický král Leopold I., pověstný výrok k vám se vztahující: „Společnost lidská vyšine-li se jednou z kolejí křesťanství, zajde v barbarství?“

Proč doznává veřejně anglický premier lord Beaconsfield, že má nyní diplomacie co činiti s tajnými spolky, které ani vraždy se neoštidají?

Nuže odpovězte! Omluvte se ze žalob, dokažte, že jste apoštoly „humanity,“ apoštoly lidskosti!

Nemůžete-li?

Nuže, budou přátelé vaši vašimi soudci!

Takli tedy má činnost zednářův — a je tomu tak, vždyť sami to dosvědčují, — proč tedy panovníci světa nyní lhostejně patří na blížící se smršť hrozivou, proč je chrání, počet jich rozmnožují a přízní zahrnují?! Proč se netřesou před zlobou jejich, proč neslyší hrozného: „Tremor, Byzantium! —?“

Povedou-li lid svůj ku světlu zednářskému, které jiné jest než světlo, jímž nás Ježíš Kristus evangeliem lásky byl osvítíl?

Učiní-li tak, pak sami jednou v úzkosti a třesení sobě vzpomenu onoho starce, jenž jedin sedě na Petrově stolci, obklopen tajemnou veležáří Božské pomoci, obstoupen svými dětmi a silen věrou, nadějí a láskou k Bohu, báti se nebude, snad potom potíhnou k němu, jenž jedin nepotakal mrzkým žádostem rozhodným „non possumus“ a jehož slovy: „Varovali jsme knížata a oni spali“ pohrdali, a z úst jeho uslyší: „Jerusaléme, Jerusaléme... kolikrát...“

Dle Pachtlerova díla „Der Götze der Humanität der Freimaurer“ (str. 508 a 9.) nic nekarakterisuje lépe poměru zednářstva k monarchii ústavní než časopis zednářský „Le Globe“ (v čísle vyšlém 25. listop. r. 1830.), kde čteme: „Šlechtic Kergolay, za Karla X. francouzský pair, byl obžalován v komoře pairů (22. list. r. 1830.) proto, že uveřejnil dopis, v němž vykládal, proč nezrušil přísahy dané Bourbonům (starší linie, jejíž posledním členem byl Karel X.) a dokládal, že učinil tak jsa věrným poddaným krále svého. Tři dny později přinesl „Le Globe“ tuto poznámku o tom processu: „Pán z Kergolayů měl to nešťastné mínění, že nutno rozuměti domnělé přísaze mezi Francií a rodem Bourbonským určitě a přesně. Nechce rozuměti, že zákonitá vláda a ujišťování o přijetí a schválení té úmluvy (z r. 1814.) se strany všech liberálů, byly pouhou válečnou lstí... *Když jsme Karlu X. věrnost a úmluvě s ním poslušnost přísahali, když jsme opojili tohoto panovníka ujišťováním své lásky, když jsme mu ku cti postavili na ulicích svých vítězné oblouky a lid shromáždili, by pozdravoval jej na cestě tisícerym voláním slávy, když jsme kladli před každý jeho krok lichocení, když chrámy, akademie a školy zaznívaly chválami a žehnáním jemu a jeho rodu, když naši básníci opěvali jeho ctnosti a rozplývali se chválami? nad udatností tohoto „nového Jindřicha IV.“ a nad laskavostí tohoto „nového Františka I.“: tu to vše pouhým jenom bylo úskokem, pomocí jehož bychom odvrátili od sebe řetězy, jimiž nás zamýšlel spoutati. — Vy (pane z Kergolayů) byl jste jako nováček na divadle, když poprvé sedí v partéru a vše přijímá za bernou minci, co děj podává. Odložte tento blud! — Pairové, deputovaní, úředníci, prostí občané — my všickni hráli jsme komedii po 15 roků!*

Vhodněji sotvy lze zakončiti tuto stat, než uvedením spisku vyšlého r. 1791.³⁰⁾ Tam čteme na str. 2. toto: „Kau

³⁰⁾ Nadpis jeho zněl: „Uiber die Gefahr, die den Thronen, den Staaten und dem Christenthum den gänzlichen

se mám nyní obrátit, aby volání mé proniklo až k Vám, knížata, v jichž prospěch nyní mluvím? Kam mám se obrátit, abych se k Vám dostal? Není-li snad už každý přístup k Vám obsazen spiklenci anebo jich přátely? Bude-li Vám lze ve zmatenici různých řízení popřáti mi několik okamžiků slyšení, čili snad pohroužení jsouce v radosti života nebudete mítí času mě vyslechnouti? Nebo snad v té době, když já budu mluvit pro Vás, pro Váš prospěch, pro Váš trůn, Vaši rodinu a Vaše dítky, budete se kochati v rozkoších honby a plesu?

Uchovejž Bůh, abyste snad k volání mému byli lhostejni, anebo se snad domnívali docela, že přicházím k Vám žebrot. Má prosba a úpění týká se Vás, prosím Vás, neodepřete mi slyšení, milo-li Vám Vaše blaho. Arci nejmilejší bylo by mně, abyste četli tento můj spis, až byste se vraceli z objetí Svých dítek, pak bylo by Vaše srdce přístupno mé sdílnosti a slzy mé péče o Vaše blaho smísily by se s Vašimi!

Popatřme kolem sebe, než budete čísti dále a provázejte mě v rodinnou kopku Svých předků! Zde visí obrazy nejšlechtetnějších mužů, kteří kdys panovali nad Německem. Na čele trůní jim důstojnost, v očích vznešená přísnost. — Tamto vizte Svě děti, naději pokolení Svého, pýchu rodinnou a budoucí štěstí svých poddaných! — **Co byli Vaši praotcové? — Co jste Vy? — Co bude jednou z Vašich dětí?**

Po staletí byli jste předmětem všeobecné úcty, přiváděli jste dítky k obrazům Svých praotcův a každý poddaný se usmíval radostně, když spatřil Vaše dítě. Nyní však už budou brzy tyto předměty lásky a úcty posměchem chátřty; obrazům předků Vašich budou se posmívati a zneuctí práce Vašich dětí. Budete chtíti obhájití práv Svých, nenaleznete však žádných obhájců; budete chtíti poroučeti poddaným Svým, ale žádný Vás neuposlechne; úpěnlivě budete prosit o ochranu, ale žádné ráme Vás nebude chrániti; budete mluvit o lásce ku vlasti a knížatům, ale řeči Vaší neporozumí žádné srdce. Budete se ptáti, zdali poddaní Vás, knížat svých, už neuznávají, zdaliž jim Bůh a svaté náboženství neporoučí poslouchati, ale národové nebudou uznávati žádného Boha, žádného náboženství; Bohem bude jim nezměrná svoboda a pány jich budou svévole a samoláska. — Pošlapou pomníky, jimiž minulost oslavila skutky Vaše a zhanobí hrobky, v nichž leží dobří knížata... Namítnete mi snad: „Bylo-li by možná, by

Verfall droht durch das falsche System der heutigen Aufklärung und die kecken Anmassungen sogenannter Philosophen, geheimer Gesellschaften und Sekten.“

to tak dalece došlo?“ — Ano! — Už je rozseto sítě zhouby a bude pozdě chtít je vyhrabati, zakoření-li se a stane-li se stromem!

— Ano tak tomu je, Vy mocní tohoto světa! Opravdu stává pluku nepřátel zjevení, jenž jest pro Vás nebezpečnější než všickni vnější nepřátelé. Jich plánem není, by Vám odňali část území, nýbrž aby Vás časem zbavili trůnu . . .!“

Ku slovům těmto, tak vroucím, úpěnlivě proneseným před plným stoletím, — dnes netřeba žádného komentáře!

-

III.

Náboženství má nesmírné působení i na jednotlivce i na celé lidstvo. Kdo jednou k náboženství přilne, dá se jím ovládati rád a cele. Čím dokonalejší jest, tím víc upokojí. Proto naše katolické má největší cenu. Jinak ani býti nemůže! Každý dobře ví, že vznešenost nauky Ježíše Krista projímá každý záhyb života jednoho každého vyznávace tu věrou živíc, onde sv. nadějí plníc a všude nerozvížitelným poutem lásky pojíc; každý v různých případech života seznal sám na sobě mohutný účinek Božské milosti. Neprávě „zvláštní přítel“ katolické církve, Napoleon I., pravil na ostrově sv. Heleny ku generálovi Bertrandovi¹⁾ (jak svědčí výrok rytíře Beauterre-a): „Mluví se o Konfuciovi, Zoroastrovi, Numovi, Muhamedovi; ale mezi těmito a Ježíšem Kristem je ten rozdíl, že vše, co tento učinil, jenom Bohu vlastní jest, naopak u oněch jen to se jeví, co lidem jest vlastní. Působení těchto smrtelníků bylo obmezeno pouze na jejich život a za života svého pojistili si úctu pomocí náruživostí, násilnických činův a příznivými politickými poměry. Tito očekávali vše od všeho života, ale Ježíš Kristus očekával všeho od své smrti. Čeho pak od ní očekával, co o ní předpověděl, vyplnilo se na vlas. Můželiž tedy býti lidským vynálezem čemu Ježíš Kristus učil a co činil? Nikoliv! **Vše na Ném mě překvapuje, Jeho duch mě přesvědčuje, Jeho pravda mě přemáhá. Ve všem jeví se velikost, jež mě drtí. Duše postačí Jemu a On duši!**“ — Tento výrok z úst muže, jenž otrásal celou Evropou a jemuž vše bylo těsně to vydobyté prostranství, výrok z úst muže, jenž nebyl přítelem katolické církvi, platí něco na váhách úsudků lidských.

I zednáři dobře vědí, jak mocně působí na srdce náboženství vůbec a katolické zvlášť a proto lekají se tohoto ne-

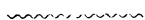
¹⁾ Hrabě Bertrand Gracian Jindřich, byl jeden ze tří generálů (gen. Gourgaud a gen. Montholon), jimž bylo popráno sdíletí osud císařův na skalnatém ostrově sv. Heleny.

smírného vlivu náboženského, jakožto nejmocnější překážky v dosažení cílů svých. — Kdo se bude ku př. báti Boha, jehož nevidí a kdo ctíti panovníka, když v Boha neuvěří? Zde působí náboženství.

Už od nejtělejšího mládí, když dětský rozum povolně na způsob poupěte se rozevívá, vede dobrá matka děti své cestou prvotních náboženských povinností k Bohu. Lůno rodiny je prvním, přirozeným učitelem dětí, kde věrou mají poznati Boha.²⁾

Lidský věk letí rychle. Dorostlé dítě dáno do školy. Škola má převzít svatý úkol z rukou rodičů „nejen vyučovat ale také vychovávat.“ Pojmy dítětem z mládí osvojené mají se ve škole utěšeně rozvíjet a pojmům novým, pro život nutným, má se přiučiti tam. Jak tedy patrně, jest úkol školy velmi veliké váhy. Škola má totiž odevzdati rodině, životu, státu a člověčenstvu dítky nábožensko-mravně vyučené a vychované. To žádati od školy právo mají nezadajné: rodiče, dítky samy, stát i lidská společnost.

Nemíním nikterak těmito slovy obkresliti směr, jakým se moderní škola běře a posuzovati jej — o tom bylo odbornými znalci dokonale pojednáno už často — nikoliv! — úkolem těchto řádek je naznačiti poměr „svobodných zednářů“ ku školství.

Zednáři dobře pochopili úkol a závažnost, jakou má škola pro děti a tím pro budoucnost lidstva vůbec; zednáři dobře vědí, že zdar i nezdar plánů jejich cele závisí od školy. Dobré i zlé ovoce škola může vydati; na tom záleží, jací jsou učitelé a jací zákonové ve příčině školství.

Poznání této pravdy učinilo ze zednářů vlky, ženoucí se na kořist, která jim slibuje hody tučné, mnohoslibné, dlouhotrvající.

Jakou bude mladá generace, takým bude později lidstvo. Proto se zednáři chopili této myšlenky vši silou. Slyšme, co o tom praví sami!³⁾

²⁾ Bylo by si přáti, by českým rodinám do rukou se dostal dobrý překlad výtečného díla G. M. Pachtlera S. J.: „Das göttliche Recht der Familie und der Kirche auf die Schule; ein Mahnruf an die Christen Deutschland's“. (Mainz; Kirchheim 1879.)

³⁾ Hollandský br. . . Vaillant (čti: Vailjan) pravil: „Nynější zednářství budiž převahou praktické, budiž vzdělávací školou, která by na celého člověka působila. Proto budiž jeho eminentně vlastní úlohou — „vyučování mládeže!“ . . . My zednáři, kteří chceme šířiti světlo, musíme vyhledati každý temný koutek a neustati, dokudž by osvětlen nebyl září pravdy!“

Jak patrně, nastává boj o školu mezi církví a — srovnatelnými zednáři a strašlivý boj ten zvědla nenávisť odpůrců církevních, odpůrců všeho řádu.

— Hamburský školní rada, br. . . Hoffmann, pravil: „Nic tak nelež! na mysli spolku, jehož cílem jest obšťastnění a polepšení lidstva (!) jako výchova a vyučování mládeže!“ („Jaarboekje“, 1874, p. 67.)

— Lipské „Freimaurer-Ztg.“ (18/10. r. 1873.) vydaly na všechny bratry loží toto provolání: „Všemožně to proveďte, by zásady našeho královského umění (!) **ve škole a rodině** došly náležité platnosti . . . působte společně, zvláště vy, bratři-zednáři na **obou** posvátných těch místech a poznáte, kterak skutky, jež v tichosti vykonáte, přinesou ovoce, dle něhož bude zřejmo vám, že je zplodil pravý duch našeho královského (!) umění!“

— V „Bauhütte“ (r. 1874. str. 58.) čteme: „... Na to se chci jen tázati, jaké to asi musí býti požehnání pro odrůstající mládež, jsou-li ve školách elementárních a vyšších učitelé a školní dozorcí — zednáři! Krátce pověda jsem toho mínění, že lože nesmí si jinak počínati, než jak velí jí povolání, vychovávat zednáře, t. j. muže, kteří stojí za všech okolností života jako zednáři nade všemi malichernými (!) konfessními roztržkami!“

— Br. . . Lessing (viz: J. C. Findel, „Geist und Form der Fr. Instructionen für Brüder-Maurer“ Leip. r. 1874. 3.) vyjádřil se, že „zednářství má zničití všechny předsudky rozdílu národností, **náboženství**, stavu a důstojností.“ Tedy si přeje náboženství společně, a tím jest — náboženství — přírodní!

— Br. . . W. Smitt v knize „Wir und die Ultramontanen“ (Leip. r. 1873. 11.) napsal: „Popatřte přece, kterak pruský ministr osvěty bojuje s ultramontanismem (katolickou církví)! Podkopává mu kořeny, jež zapustil v vychovatelných, totiž ve školách nejnižších i nejvyšších v národě našem. Znalost dějin, filosofie a bohaté naší (německé) literatury, nanejvýš ze dvou posledních století, tato znalost, již požaduje ode všech, kteří jednou na katedře nebo kazatelně působiti a tím slovy svými mocný vliv na ducha a svědomí posluchačů svých míti chtějí, tato znalost bude opravdu kouzelnou formulí, již ultramontanismus zaklet bude zpět do vlastní tmy a již bude rozšířeno světlo v těch krajinách, jež dosud katolická církev ovládala!“

— V Luttychu při zednářském svatojanském banketu promluvil br. . . Josef Goffin řeč, (jež byla vytištěna nákladem lože a zednářům belgickým rozdělena) z níž toto vyjímáme: „Náš (zednářský) plán jest tento: abychom zahladili křesťanství dle myšlenky Voltaireovy, musí vyučování mládeže státní mocí státi se **bezbožeckým**!“

— „National belge“ (r. 1857.) projevil myšlenku, že „výchova mládeže musí se díti způsobem rationalistickým ne v klášterích, ne Jesuity a bez kněží.“ — Podobně vyjádřil se „Congrès libéral“ (orgán zednářský): „Úkolem našim není toliko zničití katolickou politiku, nýbrž i její články víry, lidstvu tak velice škodlivé.“ — (Flor. Riezs, a. a. O. 55.)

— Br. . . Eugen Sue napsal (A. Neut, I. p. 344.): „Který jest nejlepší prostředek, jímž bychom přemohli reakci duchovenstva katolického? — Odejmemo-li jich vlivu a vyučování odrůstající mládež! — Kterak toho docílíme? — Použitím všech prostředků tisku, na řečníštích, v ústních rozmluvách, rozšiřováním různých traktátů, vydáním zákona za

Ptejme se povolaneého svědka totiž dějin, z jaké školy pocházejí jací lidé! Vizme!

Co rozsívali katolicky odchovaní lidé? Požehnání, věrnost panovníkům, lásku ku bližnímu, úctu k Bohu, plnění povinností lidských, krátce řečeno — život mravně dokonalý. Námitky, že i z lůna církve katolické posli lidé nehodní, lze odbyti tím, že ti, kdož takými byli, dozajista nekráčeli po cestě, již jim církev byla ukazovala. I šlechetný otec mívá mnohdy mezi desíti dětmi dobrých devět a jednoho nezdárneho. Ten, kdo se drží církevních příkazův a řídí se radou, již církev hlásá, ten nemůže býti jinakým než dokonalým!

Jač asi lidé pocházejí z lože? Dějiny nás učí, že jsou to drzí nevěrci, jak jsme ve stati I., revolucionáři, komunisté, socialisté, nihilisté a jiná cti, majetku, životu, právům a všemu řádu dobrému nebezpečná směs, jak jsme ve stati II. ukázali. Nuže, suď, člověčenstvo samo, kdo je pravý učitel a kdo svodič a mámič dětí tvých!

Kterakým způsobem vyučoval Božský učitel Ježíš Kristus, jest každému známo s dostatek. Jeho vznešené: „Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim!“ a „Kdo pohorší jedno z maličkých těchto . . .“ plní nás posvátnou hrůzou. Tu slyšíme v prvním výroku Jeho příkaz k následování, ve druhém pak strašlivý soud tomu, kdo by nějak poskvřnil dětskou duší, tento čistý stánek Ducha svatého.

Kdo posel ze školy Ježíše Krista? Výtečníci v každé příčině, nad jejichž bezúhonným životem, působením, ctnostmi, sebezáporem a nadšením pro vše nadzemské dnes svět trne a uctivě — aspoň ve svém nitru — před nimi šíjí ohýbá.

Nedůslednost jest jednou ze hlavních vad zednářů. Jak jsme pod číslem I. uvedli místo s výrokem br. . . A. S. Carpentier-Altinga, patřil i Ježíš Kristus ku zednářům (drzí jsou zednáři a vlastní nicku chtějí nejvyšší veličinou obohatiti). Nuže, byl-li dle tvrzení lože Ježíš Kristus „prvním“ t. j. největším všech zednářů, proč nejdou ostatní po cestě jím ukázané? Proč i oni bezúhonným životem, čistým učením, chudobou, láskou ku bližnímu, dětinnou úctou k Bohu se nenesou?

tím účelem, by veřejné mínění k té nepopíratelné pravdě dospělo, že jest třeba, aby bylo rozlišováno a oddělováno mravní vyučování dítek od náboženského!“

— Zde budtež také uvedena slova liberála K. a. r. d. o. f. f. a, jež promluvil v Berlíně r. 1872.: „Popřejme jen katolické církvi svobodu (jednání), a ona dobude celého světa!“

Ó těch lhářů, svůdníkův a falešných proroků!

Vizme však už, kteraké moudrosti a jakým životním zásadám zednáři chtějí vyučiti mládež!

Lože chce vychovati dítky:

1. bez ohledu na náboženské vyznání, bezkonfessně;
2. čistě přírodně, světsky, pozemsky a
3. v duchu revolucionářském.

ad 1. Lože chce vychovati z mládeže dorostl zásadám svým věrnou a toho se dočiní, vstípi-li jí z pohnání a co nejopatrněji počátky náboženské vlašnosti a lhovosti, o níž a její účincích a trestu čteme ve sv. písmě.⁴⁾ Už br. . . . Lessing označil jako základ bytnosti zednářské, potlačí-li lože předsudky o rozdílu pojmů „vlast“, stav, důstojenství, náboženství.“ Jak vidno, šlape „osvícený“ Lessing skutky, jež bohudíky mnozí nazývají heroickými a nad nimiž trnou. Smrt Leonidy, láska ku vlasti přemnohých římských reků, nesmírná jich úcta ku přísaze, skvělá doba křesťanských mučenníků prvých tří století zvlášť, sebezápor a sebeobětování missionářů, pohrdání jméním a slávou z lásky k Bohu a ve prospěch bližního — to vše nenalezá u Lessinga dosti pohutek, aby uvažoval, že se velmi mýlil, když hořejší slova byl pronesl. Indifferentismus je cílem výchovy zednářské, indifferentismus náboženský⁵⁾ v nejširším slova smyslu — chlad, mrazivost, ledová mysl u věcech náboženských jest jim přáním, k tomu směřují. Zednáři jednájí opatrně, zvolna — ale chytře. Z počátku dopřejí knězi dvě hodiny v témdni vyučovati sv. náboženství, ale hned každý zachycený pojem u dětí stírají, ano v době, kdy se domohli, že sami píší školní zákony, hned vymýtají kněze ze škol, plníce tak předpovědění Ježíše Krista⁶⁾ a (ve Francii a Belgii) volají: „Budeme vyučovati zdarma jen učitele laiky, ale za to donutíme rodiče, by posílali děti jen do našich škol.“⁷⁾ Co to znamená, vyučovati jen nekněžími t. j. laiky, rozumíme;⁸⁾ chtějí říci: „budeme vyučovati dítky všemu,

⁴⁾ Sv. Jana Apokal. 3, 15—16.

⁵⁾ Br. . . . Jüge, vrchní redaktor „Globe“ a zednář nejvyššího stupně (33.) pravil: „Je to zcela jedno, jaké dá kdo jméno nejvyšší bytnosti. Co na tom, jmenuje-li ji Bohem, pánem, Allahem, Jehovou, Ormuzdem, Zevem, Jupiterem nebo přírodou?“

⁶⁾ Evang. sv. Jana 16, 2.

⁷⁾ „Instruction laïque, obligatoire, gratuite.“

⁸⁾ Ledru Rollin, franc. zednář pravil na sněmu proti křesťanské výchově: „Je-li většho bezpráví pro člověka než otroctví svědomí, než odvádění jeho dítek do takových škol, které otec za místo zkázy považuje, než onen soupis mládeže, která násilně vlečena jest do nepřátelského tábora, aby nepříteli (!) sloužila?“

jenom ne známostem o Bohu. To potvrzuje zednářský purkmistr města St. Hilaire.⁹⁾

Nastává otázka, kam by vedlo takovéto vyučování a tento směr dětské výchovy?

Vy to cítíte, důstojní bratří v posvátném úkolu, jež jste byli od arcíučitele všech věkův a národův obdrželi — a duše vaše krvácí náde zlobou světa!

ad 2. Lože chce vychovati mládež přírodně,¹⁰⁾ světsky, pozemsky. Pohodivše stranou každé pozitivní náboženství, jak patrně ze slov br. . . van Rijkom a,¹¹⁾ přijímá lože jen jedno náboženství — přírodní! Br. . . Pollack v díle svém¹²⁾ praví: a) „Co se shoduje s úřady božskými, srovnává se také s náboženstvím; příroda odpovídá nejdokonaleji úřadům božím: (tedy) příroda srovnává se úplně s náboženstvím. b) Náboženství je vychováním nebo přiváděním člověka k mravní dokonalosti; zákon pro mravní dokonalost je zákon přírody; (a cože zjevená vůle Boží?) — příroda tedy nejen že souhlasí s náboženstvím, ona obsahuje v sobě náboženství;

— „Bratří“ v Antverpách cíl školy ohledně na vyučování takto líčí: „Spolupůsobení kněze pod záminkou jeho duchovního úřadu ničí nutně účinný vliv učitelův (v čem?), ochromuje jej a zhavuje dítky každého mravního, logického a rozumného vyučování. Cvičení v katechismu je největší překážkou duševního vývoje dítěte. Osvobodí-li se jednou lidský duch od této massy věcí, které jej pobluzují, stane se spravedlivějším, přímějším a — mravnějším“. (!)

⁹⁾ Týž vyjádřil se na podzim r. 1878.: „Nadpřirozené (t. j. zjevené náboženství) duši zeslabuje a činí zvířecí. . . Musí mítí konec pokrytecké a ponižující vyučování jesuitů, těchto odvčkých nepřátel moderní společnosti. . . Nevěřte ničemu, jen rozumu; černokabátníci jsou nepřátely (vašimi).“

¹⁰⁾ Mníme: „přírodně“, ne „přirozeně“, protože čteme u sv. Pavla (k Řím. 2, 14. a 15.) dokonalý výměr slova „přirozeného“ (a ne napsaného) zákona, kterým však lože nikterak vésti ji nechce.

¹¹⁾ Br. . . van Rijkom (viz: „Maçonnick Weekblad“ 13. Apr. J. 1874. S. 4.) dří, že nikdo nemůže býti zednářem, kdo má náboženství pozitivní. Tedy:

„Protestant, který je věren synodalním otcům a který mezi jiným biblí, a byt i jen protestantskou biblí ve školách si přál místo užitečných, odrůstajících mládež na platné členy společnosti lidské vzdělávajících knih, nemůže býti zednářem v krásném slova smyslu.“

„Svaté a obrazy vzývající, (!) církevní formám věrný, na moc kněžskou, na peklo a očištec věřící katolík nemůže býti zednářem, léč by buď zradil spolek (zednářský), anebo klamal církev.“

„Poznáváte tedy, který že žid nemůže býti zednářem? (Pravověrný!) — A to vše jen proto, že náš vysoký rád staví nad učení církevní mravnost, sloučenou s osvětou!“

¹²⁾ Br. . . M. S. Pollack napsal dílo: „Die Tapis“, Amst. 8°. — (Citát uvedený nahore čteme na str. 247.)

z toho jde nevyvratně: příroda je náboženstvím, je zjevením božím. c) Kdo tedy čerpá mravnost ze a v souhlasu s přírodou, ten ji vypůjčuje si z náboženství přírodního. d) To činí svobodné zednářství, které tudíž jest náboženstvím přírodním!“ — A v poslední větě téže úvahy (str. 368.) doznává: „Jenom v jasném a zřetelném poznání zákona přirozeného (mechanického) jest obsažen mravní zákon (u zednářů tolik co: náboženství!)“

A náboženství toto je náboženstvím starých Řeků. Nahá prsa přírody, smyslnost, vášně, touha po materii, požívavost, rozmarilost, z předešlých plynoucí (jimiž padlo Řecko i mohutný Řím —) jsou obsahem hellenismu, zednáři jakožto pravého náboženství (poněvadž jest bez dogmat) na výsost vychvalovaného. Jelikož pak toto velebené náboženství hellenské (čistě přírodní) na jiných místech odsouzeno bylo (viz: Frt. Pohunka „Volné listy“ ve „Vlasti“ r. 1888—89.) způsobem mistrným a dosti obsáhle, upustíme zde od toho.

A takovým učitelům chtěli by rodiče své dítky svěriti?

ad 3. Lože chce vychovati mládež v duchu revolučního. Neužívá lože sice tohoto slova děsného, když hlásá ideje své dětem, nýbrž zahaluje strašlivý význam jeho slovem „svobodné lidské sebeurčení.“ Člověk jest dle učení zednářů vlastní pán svůj, vlastní zákonodárce a soudce a tudíž nemá nikdo práva zasáhati buď příkazem anebo záповědí v jeho vůli. Vyjádříme se určitěji. Někomu jest panovník nepohodlným pro svoji přísnost; jeho zákony jsou někomu nesnesitelným břemenem — nuže! — tu povstane v mozku „týraného“ vědomí „svobodného lidského sebeurčování“ a konec konců je vzepření se zákonům, vladaři a všeobecnému pořádku. Zlý příklad roste jako rak hnilobou a jako lavina velikostí. Nám svědčí br. . . R ö n n e f a h r t v e S t a n d a l u. ¹³⁾ Ať obhajci moderní zednářské školy nám vyvrátí smutnou ale pravdivou skutečnost, že ze škol takových, kde zednářské zákony zavládly, nevycházejí děti plné hrubosti, vzdoru, neposlušnosti a neúcty? Nemají-li úcty k církevní autoritě, kterak ji budou míti k jinému? Snad k rodičům? Nikoliv! Spíše vystoupí syn před otce, jenž chce zbůjníka kárati, a drze mu řekne: „Ve škole, kam jsi mě posýlal, učil jsem se, že jsem svoboděn, a proto si mohu dělati, co chci; neptám se po žádném božském,

¹³⁾ Týž praví (viz: „Freimaurer-Ztg.“ vom 28. Februar. J. 1874.) S. 65.) k těm, kteří chtěli býti přijati do lože: „Jenom svobodné (beze všeho vlivu autority) sebeurčení dá naději na zdárné spolupůsobení na poli zednářském!“

tím méně po oteckém příkazu; já si určuji směr jednání svého **sám!**"

Spartanské matky, odesílající svých synů do boje, říkaly: „Spíše tě chci viděti mrtvého, než slyšeti, žeš dal se na útěk“ — a dobré matky katolické řeknou také: „Přála bych si raději, synu, abys v dětství svém zemřel, než abych se na tobě dočkala, že budeš špatným člověkem!“

Nikde ve světě není dětí tak zvrhlých, jako jsou děti nihilistů v Rusku. Od otců k tomu jsou vedeny, neuznávají žádného státu, ani zákona, ani řádu. Odkudž pocházejí však nihilisté? Ne ze tříd prostých, ale ze zkažených tříd zvrhlých polovzdělanců!

Je všeobecně znám výrok hraběte Montalemberta, jež pronesl za doby velkodušného boje episkopatu a katolíků francouzských o směr školy — v sezení 26. dubna r. 1844. v komoře pairů. Privil totiž: „Mezi ovocem vychování universitního stává skutečností, která (určitostí) převládá všechny ostatní a jest jasná jako slunce: mladíci (totiž), kteří opouštějí lůno rodinné se zárodkem víry, by vstoupili do studií universitních, vracejí se domů jako nevěrci!“ Podobně promluvil francouzský ministr Portalis před národním shromážděním.¹⁴⁾

Vidouce, že i vlády poznaly zhoubný směr zednářské činnosti ve příčině školství a že jim odporují, domáhají se zednáři vším úsilím, aby měli rozhodný vliv u vládě. Kde se jim to podařilo (jako ku př. v Belgii), rozvinují činnost svou ve prospěch svůj. Roku 1863. vládlo v Belgii ministerstvo zednářské a ovocem jeho snahy byl zákon o 23 člancích, z nichž uvedeme jen patero nejkriklavějších:

1. Otec nebo vdova jsou povinni, sami přiváděti dítky do školy nucením.

2. Každé náboženské vyučování budiž potlačeno.

3. Ti rodičové, kteří by proti tomuto zákonu pochybili, budou zejména na seznam, na obecním domě zavěšený, napísáni.

4. Taci rodiče musí zaplatiti pokutu jednoho sta franků (40 zl.) a kdyby neměli z čeho, donuceni budou ku práci 1—30 dnů k účelu obecnímu, po případě budou trestáni vazbou 1—5 dnů.

¹⁴⁾ Viz: „Neue Weckstimmen“ J. 1882. Maiheft S. 12, 13. „Je na čase, aby theorie před skutky mlčely: žádné vyučování bez výchovy, žádná výchova bez náboženství. Professori přednášeli prázdným lavicím, poněvadž se lidé doslechli, že nebude se ve školách mluvit o náboženství. Od desíti let rovná se vyučování nicce; **náboženství** musí býti **základem** vychování!“

5. V případě tomto budou dítky otcovskému vedení odňaty.

Nuže, zde máte patero žeber z kostry zednářského zákona, to jest ta vyhlašovaná lidskost, ta svoboda, již chválou obsáhnouti nemůže ani frásím uvyklé péro zednářské.

Ano, velební bratří, až sem dosáhla zloba v tom jediném účelu se soustředící: „násilně, donucením zkaziti dobro v srdcích lidstva.“

Bohu budiž chvála, že uvědoměli, katoličtí rodičové vši silou těmto bídným snahám odporují, a přece zase budiž Bohu žalováno, že přece mnozí zvrhlí jsou svůdcům po vůli! Sláva budiž katolickému episkopatu a všemu kněžstvu, které oběťmi a železným odporem právě v těch zednáři nejvíce ohrožených zemích (Belgii, Francii, Italii), snahy bídné potírají. Sláva těm apoštolským mužům!

Abychom pak zlobu zednářův v tomto směru mohli ještě úplněji poznati, vybrali jsme některá data, jež jsou svědky kažení mládeže. Ve svobodných státech severoamerických ná-kaza dětí působením zednářů bují nesmírně, tak že v N o v. Y o r k u utvořena společnost na potlačení toho zla. Každý rok vyjde ročník s výkazem činnosti tohoto spolku. Ve zprávě z roku 1878. čteme: „Působením společnosti bylo zatčeno 48 osob pro svádění mládeže, z nichž 29 bylo soudně potrestáno. Zabaveno bylo 2800 liber knih vázaných, obsahu na nejvýše nemravného (a přece lože povykuje do světa, že náboženstvím její je „mravnost“), 465 necudných obrazů, 1,000.172 oplzlých psaní a písni. Veliký díl těchto, jedovatým bahnem zapáchajících spisův a obrazů byl rozšířen na veřejných školách. Jeden ze zřízenců této společnosti vypátral, že veliká třetina ze 40 žákyň (věkem vesměs pod 16 lét) jedné školy měla tato ďábelská díla v rukou. V jiné škole novoyorské téměř 100 žáků vesměs pod 16 lét četli ohavné ty spisy. Jediný zřízenec této společnosti shledal, že tato mravní nákaza hlodala na 23 školách novoyorských!“¹⁵⁾

V N ě m e c k u tomu také tak. V jistém městě, jak bylo evang. týdeníku pro Slezsko sděleno, tázal se ředitel školy děvčete I. třídy vyšší dívčí školy: „C o j e t o l á s k a?“ — Za odpověď mu dáno: „Sladká touha po miláčkovi.“ To stalo se roku 1877. za přítomnosti revisora škol a mnohých rodičů při veřejné zkoušce. Časopisy z r. 1874. oznámily. Mladá děvčata dostala ku zpracování toto thema: „P o c i t y p ř i p r v n í m s p a t ř e n í p o r u č í k a h u s a r s k é h o“, jež v Ber-

¹⁵⁾ Viz: „Köln. Volkszeitung“, 25. Mai J. 1879.

líně způsobilo sensaci. Představený jedné z tamních škol Š . . , jež byla četně navštěvována děvčaty lepších kruhů, dal dívkám ku spracování pojednání „O p ř e d n o s t e c h ž e n ě n í s e a n e ž e n ě n í.“ Uvážíme-li, že v téže třídě byla děvčata od 14—16 let, poznáme, že žádný moudrý nepotřebuje výkladu k těmto událostem. Podrobných příkladů (jichž máme po ruce počet věru úžasný) zde uvésti nelze. Této mravní zhoubě však nelze se co diviti, uvažíme-li, že půjčováno dětem od dvanácti roků za četbu Lessingovu „Minna von Barnhelm“ a j.!!

A co v některých zemích našich? Terstský list „Cittadino“ přinesl r. 1877. přípis, v němž mnozí otcové synů, na zdejší reálce studujících, stěžovali si do nemravného vyučování téhož ústavu příslušným orgánům úředním. — A v čem asi záleželo ono nemravné vyučování? Slyšme! Učitelé tamnější dali žákům svým zpracovati vlasky tyto dvě úlohy: 1. „Jistý studující miluje hezké děvče — rodiče nepřejí tomu poměru — mladík zapřísáhne dívku, by s ním uprchla — což se mu podaří; mladý párek prchne a nalezne ve vzdálené zemi žádoucího štěstí.“

2. „Služebník miluje choť pána svého; ten pozná poměr ten a propustí sluhu, nešťastník vlíží se do zahrady, pod oknem své paní žaluje svůj osud — najednou zavzní rána — vzkřiknutí a — jest mrtev!“

Podobné úlohy může dáti jen ten učitel, jenž jest jist, že není se mu báti žádného trestu ze strany zákonův!

„Christlich-pädagogische Blätter“ oznámily před několika léty tuto událost: ¹⁶⁾ „Jest známo, že vídeňská divadla jsou ve špatných peněžních poměrech; méně však známo jest, že vídeňská okresní školní rada viděla povinnost svoji pomoci divadlu z této tísně vedením mládeže „k návštěvě“ divadelních představení. Různé oběžníky kolovaly po vídeňských školách a programy a pozvání k návštěvě „Strampfertheater“ — u. (Tuchlauben 16.). To znělo poněkud jako pobídka — divadlo bylo opravdu — plno. Co tam dítky viděly? Dle programu toto: Obraz plný dráždivel a obrazivosti. Moderní zjevování duchů, hřbitovní scény z opery „Robert-dábel;“ v pozadí jdoucí processí řeholnic, mrtvoly zvědající se z hrobův a — ballet.“ ¹⁷⁾ A to se dělo vybídutím školních orgánův!

¹⁶⁾ Viz: „Neue Weckstimmen“ J. 1882. Feber-Heft, S. 21—22.

¹⁷⁾ „Köln. Volksztg.“ 10. Novem. J. 1879. připojily k této zprávě tuto větu závěrečnou: „Takto stará se školní úřad o vývoj lidský ve všech „dobrých a zlých“ stránkách naší padlé přirozenosti!“

A přece se osmělují mnozí zastávati moderní školu takovouto, jakožto pramen veškerého štěstí lidstva! ¹⁸⁾

Pojďme do Francie, kde od doby veliké revoluce a zvlášt od r. 1878. nabylo vyučování děsné tvárnosti přičiněním br. . . Gambetty a jeho stoupenců najmě vypuzením učitelův a učitelek z řádů, katolickou církví schválených, a zavřením škol církevních. Francie měla r. 1826. ku 20.000 elementárních škol se 2,400.000 žáky; r. 1876. však už 72.217 škol se 4,700.000 žáky. Čím více škol zednářských přibývalo, tím více rostl počet případů „zkaženosti mravní!“ ¹⁹⁾ (Neútočíme tímto nikterak na školy vůbec ani na orgány, kteří, opravdu jsouce si vědomi velikého úkolu, dobře a příkladně si vedou!) V r. 1826. uvězněno bylo 30.637 osob, v r. 1878. pak — 110.264 osoby!

Tak tedy vypadá ve světle pravdy škola zednářská — a její ovoce!

V Německu, kde panující rodiny jsou vyznání protestantského, jest panovník zároveň biskupem zemským a tudíž spadá škola přímo pod zákon politický; ale kde jest panujícím náboženstvím katolické, jehožto práva biskupové i rodičové sami hájí — tam chtějí školu pouze státními zákony ovládat a nikoli spolupůsobením církevním, je zločin veřejného násilí proti právu lidskosti, je to svatokrádež!

A jak asi vypadá činnost zednářů v té veliké škole polyspolitého života? Učí-li zednáři zásadám „humanity“, zásadám „mravnosti“? Na odpověď nám postačí malá ukázka! Četli jsme v *Jahrbücher der Verbreitung des Glaubens* J. 1883. Juni, 3. Heft. S. 231.: „Jak se dovídáme z veřejných listů, jest na příklad ve Vídni více „humanních ústavů“, řízených zednáři, které do světa hlásají, že se ujímají mládeže — arci rozumějme — podle zednářského způsobu! — Rakousko-uherský generální konsulat v Marseille obdržel z Buenos-Ayresu privátní dopis, že dva ruští židé obmyslejí nastoupiti cestu z Buenos-Ayres do Evropy, by — jakož se už častěji událo — mladá děvčata z Rakouska-Uherska pro tamnější špatné demy zjednali. Oba mají při sobě více průvodních listův i pro sebe i pro zjednané dívky. Vstoupiti na loď hodlají v Marseille!“

¹⁸⁾ Dr. Erasmus Schwab pravil: „Národní školou, tímto pramenem všeho lidského blaha, obrodí se náš národ i mravně i politicky a už dnes vlastenci při pomyslu, co národní škola může učiniti a také učiní, mužným přesvědčením volají: „Rakouska ještě nebylo, ono jím teprve bude!“

¹⁹⁾ I toto čerpáno z „*Neue Weckstimmen*“ J. 1882. Febr.-Heft S. 22.

Taková jest tedy ta vyhlášená „mravnost“ zednářská!

Poznámka I. Koho by zajímalo poznati četné zednářské professory a učitele v Německu jménem, nechť pročte si výtečnou stať G. M. Pachtlera S. J. „Die Freimaurerei am Schulwesen,“ v níž jest podáno tolik a tak přesně psaných zajímavých objevů zednářské činnosti ve příčině školství, že čtoucí pozná snadně celou zlobu tajemného toho spolku. — Z uherských budtež zde jmenováni: br. . Antonín Berecz, ředitel vyšší dívčí státní školy; br. . Gabriel Antal, professor, Maurus Pisztor, professor právnické akademie v Prešpurku, Karel Thiering a Josef Šl. Kiraly, ředitel, oba v Šoproni, Jiří Joannovics, člen akademie věd a j.

Poznámka II. Nebude snad nezajímavo číselným poměrem stanoviti vedle sebe stav katolické církve na jedné a zednářů na druhé straně. — Že mezi uvedeným počtem katolíků přemnoží jsou skutečnými členy zednářů, kdož by o tom pochyboval! A proto nechť soudný čtenář počet věřících raději zmenší, nepřátel pak zvětší, čímž docílena bude větší pravděpodobnost skutečného stavu věcí.

ČÍSELNÝ

mezi církevní hierarchií (z r. 1888.)

Díl země	Jméno státu	P o č e t			Po- znamenání
		bisk.	kněží	věřících	
V E u r o p ě.	v mocn. Rakouském	65	28.849	31,322.797	V Basku 1 apošt. praefekt a 1 apošt. vikář. 1) počet kněží zde přijat a r. 1857 „Nauč. slovník.“
	v Německu	25	18.580	16.518.703	
	ve Francii	85	33.568 ¹⁾	35.244.100	
	v Itálii	283	76.039	28,064.242	2) počet kněží s r. 1860. „Nauč. slovník.“
	ve Španělsku	57	43.341 ²⁾	16,167.875	
	v Portugalsku	17	3.897	4,795.112	
	v Anglii	49	5.676	5,437.816	v 2.971 fáře
	Škotsku				
	Irsku				
	v Belgii	6	6.000	5,132.820	ve 2 arušených bisk. (Chelm a Bels) 266 far a 270.000 věřících.
	v Rusku a Polsku	15	3.881	8,583.673	
	ve Švýcařích	6	2.064	1,253.464	
	v Holland. a Luxemb.	6	457	1.671.077	2 apošt. praefekti a 1 apošt. vikář administr.
	ve Švédsku	—	30	2.100	
	v Dánsku	—	28	5.000	
	na balkán. poloostr.	20	353	451.105	1 apošt. praefekt.
V A m e r i c e.		634	222.753	154,649.884	
	Spojené státy	73	7.770	7,785.000	7 apošt. vikariátů a 1 praefektura.
	Britská Amerika	26	2.380	2,280.000	5 apošt. vikariátů a 3 praefektury.
	Francouzský díl	2	200 (?)	375.000	3 apošt. praefektury.
	Mexiko	22	1.246 ¹⁾	10,500.000	1) 1 far. praefektura.
	Quatemala	5	200	2,750.000	
	Cuba-Colon (Haiti)	3	450	2,276.000	
	S. Domingo	1	?	300.000	
	Puerto Principe	5	100 (?)	1,000.000	
	Celá jižní Amerika	61	3.757	31.122.000	
V A f r i c e.		188	16.103	58.388.000	
	V Karthagu	1	53	50.000	
	v Alžíru	4	21	405.000	
	v ostatní Africe	20 ¹⁾	605	587.050	1) sluší rozuměti hodnotě titulárních.
		25	679	1,042.050	

POMĚR

a svobodným zednářstvem (z r. 1887.) *)

P o č e t			Poznamenání vůbec
velloží	loží	členů	
2	38	1.770	Úřední výkazy uher. určují toto věru smyšlně nízké číslo z ohledu politických. (!?)
8	460	42.076	
4	409	26.500	
3	150	9.000	
3	425	30.300	
1	114	8.000	
2	2.082	164.000	
2	542	71.255	
2	504	19.500	
2	22 *)	1.850	
*)	*,	*)	V Belgii jeví se úpadek zednářství; byloť zde s jistotou před několika léty 80 loží! Dle Pachtlera „Götze“ ještě r. 1876.!
2	39	2.651	V Rusku bylo na konci minulého století už do několika set loží zednářských! (R. 1774 bylo jich 220!)
2	84	4.538	
1	25	3.000	
1	9	3.658	
1 *)	7 *)	700 *)	
36	4910	388.698	
3 + 48 + 31 *)	10.326	596.400	*) 51 velloží, bělochův a 31 barevných. *) 8 velloží, bělochův a 1 barevných.
8 + 1 *)	592	28.120	
?	?	?	
4	140	7.500	
?	?	?	
1 + 1	114	5.300	
1	13	600	
?	?	?	
9	622 ?	41.775	
107	11.807 (?)	679.695	
1 v Egyptě	8	400 (?)	{ Pachtler v „Götze der H.“ str. 571. považuje tyto 2 vellože za samostatné. — Taxil má jen velloží v Libérii. V jižní Africe působí 52 angl. loží, jež jsou vpočítány do počtu loží europ.
1 v Libérii	6	125	
1 v Tunisu	14 (?)	175 (?)	
3	30	700 (?)	

*) Čísla tato, svob. zednářů se týkající, zahrnují v sobě ne zednářstvo vůbec, nýbrž pouze lože svatojanské čili modré a lože vysokostupňové čili červené.

Díl země	Jméno krajiny	P o č e t			Poznámka
		bisk.	kněží	věřících	
V Australii.	V Australii veškeré	31	770	762.000	
		31	770	762.000	
V Asi i.	V cilickém	20	233	433.000	2 apoštolští vikáři a 1 apoštolský delegát. východní ritus má několik vlastních biskupů.
	„ jerusalémském	1	140	24.000	
	„ antiošském (maronit.)	9	55	274.000	
	„ (melchitsk.)	13	65	100.000	
	„ (sýrském)	9	74	20.000	
	V Mesopotamii, Kurdistaně, v M. Armenii	9	71	60.000	1 apošt. praefekt, 1 apošt. vikář a 1 ap. coadjutor. 2 apošt. vikariáty, 1 apošt. praefektura. 5 apošt. vikariátů. 4 apošt. vikariaty. 5 apošt. vikariátů a 1 biskup coadjutor. *) titulárních arcibiskupů, 23 apošt. vikariaty. *) titul. biskupův a 3 ap. vikariaty.
	Chaldeů v Babyloně	12	79	40.000	
	v Persii	1	?	8.600	
	v přední Indii	27	1153	1,226.300	
	v zadní Indii	—	155	89.300	
	v Manile	5	?	5,515.000	
	v Kambodži a Kočíně.	—	240	107.000	
	v Tongingu	—	317	435.000	
	v Číně	36*)	896	530.000	
	v Korei a Japanu	4*)	83	50.000	
		146	3.661	8.992.200	

Úhrnem:

Díl země	P o č e t		
	biskupů *)	kněží	věřících
V Evropě	634	222.753	154,649.884
V Americe	188	16.103	58,388.000
V Asii	146	3.661	8,992.200
V Africe	25	679	1,042.050
V Australii	31	770	762.000
	1.024	243.966	223,834.134

*) Sem nepočítáno vysokých hodností (apošt. vikariátův a praefektův), aneb číslo to postupem času se mění, vzrůstajíc, tak že všech hierarchických (i titulárních v to čítajíc) hodností viz: Fromme's „Calender für den kath. Clerus Oesterreich-Ungarn's“, Wien 1889. S. 148. jest 1199.

NĚKTERÉ DODATKY.

Lože jest místo určité, vhodné, kde zednáři jako v nějaké dílně budují o provedení svých plánů.

Zednáři čítají mnoho druhů. Známe zednáře:

1. modré, jinak svatojanské, také symbolické lože; modrými slují proto, že mají na zástěře modrou hedbávnou podšívku a že na modré stužce nosí odznaky; svatojanskými, že zednáři zakryti chtějí bezbožnost svoji uznáváním sv. Jana Křt. za svého patrona; symbolické nazývají se proto, že ne všechněm bratřím povědoma jest „tajemná bratrská moudrost,“ nýbrž že nesmírná většina jich spokojiti se musí pouhou formou, symbolem — obrazem;

2. červené lože, zednáři mají odtud své jméno, že podšívka na jejich zástěře (jíž při schůzích svých užívají) a stužka, na níž nosí odznaky své, jsou barvy červené.

Červená lože různí se od modré počtem stupňů hodnostních, neboť, kdežto lože modrá zná toliko tři stupně (učenníky, tovaryše a mistry dle bývalého cechovního zřízení), čítá jich lože červená, čili vysokostupňová 33,¹⁾ br. . . Ragon vypočetl jich 900²⁾ a br. . . Zille a br. . . Schletter³⁾ udávají počet různých členů na 1500!

Počet ten, jakož i předešlý jest až směšně veliký!

Lože červená (vysokostupňová) měla a má velikých nepřátel v zednářích loží modrých, kteří vidí v různých stupních hodnostních jakousi aristokratickou kastu a ta jest naproti myšlénce „bratrství.“

Lože modré jsou nejrozšířenější a těm téměř výhradně platilo naše pojednání.

¹⁾ Viz: Pachtlerovo dílo „Der stille Krieg,“ kde jsou jména stupňů těch naznačena.

²⁾ Viz: „Le Globe“, II. p. 279.

³⁾ Viz: „Allgem. Handbuch der Freimaurerei.“

3. Jsou i lože adoptované t. j. takové, které jsou více méně duchem příbuzny zednářství, ale nejsou s nimi jako údové spojeny.

K těm sluší řád Odd-Fellows, neodvislý řád zvláštních tovaryšů. Přijat může býti každý od 21—40 roků. Zápis členský stojí 10—15 doll. — Z příjmů pomáháno bratřím chudými, vdovám a sirotkům, podporováno výchovu mládeže a obstaráváno pohřby.

Všech členů vůbec jest asi 800.000, jichž jmění základní čítá 30 a roční příjem 4 milliony dollarů.

Spolek farmařů zednářských (v severní Americe) čítá v 5229 „stodolách“ (ložích) asi 500.000 členů, rozdělených na 4 hodnostní stupně. Členové přijímají se čestným slovem a ne přísahou jak ostatní.⁴⁾

Řád druidů povstal z klubu v Londýně r. 1781., majícího účelem vedle pobavení i podporu svých členů. Počet jich (v Americe, Australii a Anglii) pácí se na 100.000.

Řád samaritánský (z r. 1874.) podporuje chudé, navštěvuje nemocné, pečuje o osiřelé členy, což vše s vůlí Boží se srovnává. Co se skrývá za tou lidskostí? Od podpory „bratří“ odvislí členové hledí si přízně dobrodinců svých a vděčně přijímají myšlenky a zásady „pánů“ svých za své. — Ó těch samaritánských dobrodinců!

Že židům nebylo dlouho povoleno přijatu býti do loží jiných, založili si výhradně židovské, vlastní lože. Slují „B'né berith = synové spolku.“ Je jich asi 210 loží a členů vůbec ke 20.000.

Jest ještě veliký počet spolkův a jednot různých, zvučných jmen s náterem čisté lidskosti, jež důkladně-li pro-

⁴⁾ Přísahou věčné mlčelivosti bývá každý člen do lože přijat. Přísežných formulí je mnoho. Zde uvádíme jednu, již užíváno v Anglii. Znít: „Slibuji a přísahám tímto, že nebudu nikdy na ničem ani pohyblivém ani nepohyblivém pod oblohou psáti, tisknouti, čmárati, vytesávat, vrubovati, rytí, kresliti anebo malovati nebo zobrazovati, čímž by jen jediná písmena nebo nejmenší znaménko... čitelná a čím by tajemství řádu mého mou nehodností vyzraženo býti mohlo. To slibuji slavně, upřímně a bez nejmenšího dvojmyslu (nemaje v úmyslu ani dočasně zamlčet ani kdysi utéci ze řádu), kdežto žádného menšího trestu nadíti se nesmím, než že hrdlo mé probodeno, jazyk v samém kořeni vyříznut a mé tělo na mořský břeh vyvrženo, kde širé moře denně dvakrát přílivem a odlivem proudí.“

Poznámka. Časopisy zednářů mocnářství rakousko-uherského jsou takto pojmenovány: „Der Zirkel“ ve Vídni; „Die Sfinx“ ve Vídni; „Der Orient“ v Pešti; „Allg. oesterr. Freim. Zeitung“, „Der freim. Beobachter.“...

hlédneme, nalezneme jen jeden, všemu zednářstvu společný, jednotný cíl: „Boj proti církvi a ústavním monarchiím a k tomuto boji odvádějme rekruty — ve školách!“

Tak vypadá svobodné zednářství!

Znajíce jeho sílu, zbraň a zuřivost, bděmež na stráži neunavně, pozorně! Práporcem naším budiž kříž s nápisem: „In hoc signo vinces!“

